

מדינת ישראל

משרד הממשלה

הסכנה

משרד

מס' 124

כנס הסכנה - 17-19.12.89 - ס' 15

ה' 3 אלו ו' 3 אלו (בשם מ' ב' א' א' א')

11.89 - 1.90

מחלקה

מס' תיק מקורי

7385/8

שם תיק: סגן השר בנימין נתניהו - כנס הסברה
17-19.12.89.

מזהה פיוז: 7385/8-ג

מזהה פריט: R0003hy3

כתובת: 2-107-11-4-7 תאריך הדפסה: 04/01/2022

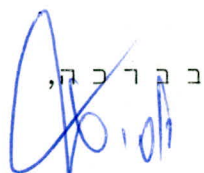
ה' בטבת התש"ן
2 בינואר 1990
86

אל : השן 160

חאת : מנהל הסברה

הנדון : כנס הסברה - אירופה
17 - 19.12.89

ברצ"ב תמצא את סיכומי ההרצאות והדיונים שבמהלך כנס הסברה בג'נבה.

בברכה,

יוסי גל

דברי השגריר - ברכות

לאחר דברי הברכה ביקש השגריר לציין 3 נקודות:

א. ההתפתחויות במדינות אירופה: אנו עדים בימים אלו להתרחשותה של תמורה הסטורית שאינה שונה לדעתו מהתמורה שלאחר שתי מלחמות העולם ואולי אף יותר מכך. זאת מאחר ותמורה זו שונה מקודמתה בכך שלא הושגה לאחר שפיכות דמים וזה ההישג שבדבר. מהפכה זו, הנמצאת עדיין בעיצומה, חייבת לדעתו להשליך על תחום עבודתינו, וצריך (ואפשר) לקבל הנ"ל במסגרת מערכות ההסברה שלנו.

ב. מצבנו ההסברתי: יותר ויותר מתברר שבעיית ההסברה העיקרית הינה העובדה שאנו במצב בו ידידינו המסורתיים (מערב אירופה וארה"ב) מהווים בעיות ההסברה המרכזיות והכואבות ביותר. באשר למזרח אירופה הרי ששם ההתייחסות לנושא שונה מאשר במערב. אם ניתן לומר "בגדול" כי מצבנו המדיני משתפר (בניגוד לתמורות המדיניות), הרי שאין כך לגבי הנושא ההסברתי והשאלה הינה מה ניתן לעשות בנושא.

ג. צריך להיות מודעים שמצבנו ההסברתי קשור למצבה של יהדות אירופה. כשמתקיימים את ישראל רואה עצמה היהדות המקומית כמותקפת גם היא. הממסד היהודי עמנו ויש לפיכך להדק שיתוף הפעולה עמו. צורך זה מתעורר גם על ביקור הנהפכת לשכיחה בימים אלו ולפיה אנטי-ישראליותה אנטי יהודית.

יש קשר הדוק בין משוואה זו להרגשת האשם שהתעוררה מאד בשנים האחרונות בקרב מדינות אירופה. באורח תת-הכרתי מאיץ (האירופאים) הרצון להציג היהודים כאשמים לא פחות מהם בנושאי הפרת זכויות האדם וכיו"ב.

משה רביב - אתגרי ההסברה בשעה זאת

מ ב ו א

אירופה עוברת תהליכים הסטוריים אשר גרמו לזעזועים בכל היבשת, אשר תצא מהם, בפרט בחלקה המזרחי, משגשגת ואיתנה יותר. אירועי מזרח מזרח אירופה כבר פותחים בפני ישראל אפשרויות כלכליות והסברתיות נרחבות.

המצב המדיני

בימים אלה מצוינים שנתיים לפרוץ האינטיפאדה ושנה מאז קיבל עראפת את תנאי ארה"ב, הז' בשל לחץ תושבי השטחים והז' בשל מסקנותיו המדיניות של ג' ורג' שולץ. ישראל לא תוכל לשנות את החלטות ארה"ב בקשר לדו-שיח עם אש"פ, רק ארבוז זה יוכל בעצמו לשבש את התהליך. במאי השנה נולדה יוזמת השלום של ממשלת ישראל, כתוצאה מהמשך האינטיפאדה. עייפות דעת הקהל מהסכסוך, תדמיתה הפגועה של ישראל והלחץ הבינלאומי למען תזוזה מדינית. היוזמה מבטאת את המסקנה הכללית שאת הסכסוך במז"הת אין לפתור במכה אחת כי אם בשלבים ואת הרצון לראות סוף סוף פלשתינאים מייצגים בעצמם את עניינם סביב שולחן המו"מ, ישראל הבהירה ביוזמתה שאין היא חפצה בהמשך הסטטוס קוו, וביססה אותה על מסמכים הנהנים מתמיכה בינלאומית רחבה: החלטות 242 ו-338, הסכמי קמפ דייוויד ליוזמה יתרונות נוספים: היא מבטאת קונסנסוס נרחב בארץ, והיא לא נדחתה על ידי שום גורם ערבי משמעותי. ארה"ב ומצרים הגיבו עליה בחיוב, באירופה שורר איפוק. מכאן החל תהליך דיפלומטי-מדיני בשלבים: עשר הנקודות של מובארק, חמש הנקודות של בייקר, אשר התקבלו (עם "בטחונות") על ידי הקאבינט הישראלי ב-5.11.89. לאחר מכן הודיעה מצרים על קבלתה היא את תכנית בייקר, עם "בטחונות" משלה.

בעקבות כך יצא כעת מזכיר הממשלה אלי רובינשטיין לושינגטון, שם הוא יכין את המפגש המשולש של שרי החוץ.

בשיחותיו הוא יציג את ה"בטחונות" שנוסחו בקאבינט: הרכב רשימת פלסטנאים מיו"ש ועזה, יהיה מקובל על ישראל; לא יהיה מו"מ עם אש"פ; המפגש הראשון ידון רק בנוהלי הבחירות. ארה"ב תודיע פומבית על תמיכתה בעמדות ישראל, ארה"ב ומצרים תחזורנה על תמיכתן בהסכמי קמפ דייוויד; המפגש הראשון בין ישראל לפלסטנאים ייערך בקהיר ולאור תוצאותיו ייקבע ההמשך.

היות וגם למצרים יש דרישות ל"בטחונות" משלה, צפויים בושינגטון דיונים קשים. אם הכל יהיה שם בסדר, ייערך מפגש בין שלושת שרי החוץ, ולאחר מכן מפגש ישראלי-פלשטינאי, על נוהלי הבחירות בקהיר. משם, עדיין בהנחה שהדברים יתנהלו כשורה, ניתן יהיה לעבור לבחירות עצמן ולפתיחת המו"מ על נוהלי האוטונומיה.

כל זאת מתנהל כשבקע סוגיות מדיניות בוערות שעל ישראל לתת עליהן את הדעת, ובראשן איחוד גרמניה והנעשה במזא"ר. יהיה עלינו לשלב בתגובתנו גם את שמחתנו משחרור עמי מזרח-אירופה מכבלי בריה"מ והקומוניזם וגם את חששותינו מהעתיד לאור הזכרונות הכואבים מן העבר הטרי כל כך, מה גם שהתעוררות העמים במזא"ר מלווה גם בפרץ לא מבוטל של לאומנות ואנטישמיות.

רשם: יהושוע עמישב

יוסי עמיהוד - העבודה מול התקשורת

אנחנו כמעט ולא יודעים איך התקשורת פועלת. אין למשרד מספיק אנשי עתונות.

מהמברקים אנו מרגישים הרבה מחשבה, הרבה רצון טוב, חוסר גישה מקצועית.

מרגיז לקבל מברק "השגריר קבע תדרוך לעוד 4 ימים". התדרוך הוא על נושאים כלליים

ולא זה הנושא. יש לנו בעיות כל יום ולא יודעים איך להתגבר.

אחד הדברים שיש לעשות: התאמת זמנים בין השגרירויות למשרד החוץ. אירוע קורה היום.

המברק לנציגות מגיע מאוחר. אחד הדברים שניתן לעשות - להיות בקשר עם הארץ דרך הרדיו.

כשקורה משהו משרד החוץ מגיב. "חוגים מדיניים" זה משרד החוץ. כך ניתן להתעדכן באמצעות

החדשות ברדיו לגבי תגובת המשרד. בעיה נוספת: הבעיה של שעות העבודה.

כשסוגרים את השגרירויות העיתונות מתחילה לעבוד. הבר נוסף שחסר לנו: אתם בנציגויות לא

מדברים אתנו. תתקשרו אלינו למחלקת העיתונות. אם אתם מרגישים צורך לקבל תגובה,

תתקשרו ותדברו איתנו. במשרד נמצאים כמעט כל ערב עד שעה 2100 ובבית עד חצות ואחת בבוקר.

אנחנו לא מתחרים בסוכנויות. לא חשוב אם מקבלים את הידיעה מהסוכנויות אך אנו מנסים להחזיר

את תגובותנו לסוכנות הידיעות. אין לנו הרגשה שהסוכנויות מעבירות מספיק, מניח שניתן לעודד

אותם לקחת יותר.

דבר נוסף שאין אנו מאושרים אודותיו: אתם שולחים לנו עיתונאים. חסר להגיע למי שעושה את העיתון

מי שקובע את הכותרות. עורכי חדשות חוץ, עורכי תמונות. אני לא מכיר נציגות שעובדת איתם.

לפי הסטטיסטיקה, רק 10% מקוני העיתון קוראים את כל העתון. אם העורך מקצר את הכתבה ושם

כותרת שאין לה קשר עם הכתבה, התוצאה היא בהתאם.

אם עיתונאי כזה מגיע ארצה, לא חשוב אם הוא לא כותב כלום כשהוא חוזר לארצו, מספיק שיחשוב

פעמיים בעתיד לפני שישמיץ את ישראל. יש להדגיש בטיפוח אנשים כאלה.

אותו דבר לגבי הרדיו והטלביזיה. לדוגמא: כתב טלביזיה יגאל גורן מציע למערכת, אם העורך קובע.

אלימלך רם מנהל חדשות. אני מעביר משהו ליגאל גורן שמעביר לאלי מלך רם שהוא מי שמחליט.

מעטות הנציגויות שמטפלות בסוכנויות הידיעות אצלן במקום. יש להזהר לא לתת לסוכנות מידע

לפני שמעבירים למשרד.

יש לנו עוד בעיה עם התגובות של הנציגויות. קשה לתקן אחרי שהנציגות אמרה מה שהיא אמרה.

לדוגמא, נציגות מסוימת הגיבה לגבי הקשרים עם דרום אפריקה "אין תגובה". לקח מספר ימים עד

שתיקנו את התשובה הזו. העיתונאי חייב להצדיק את משכורתו ואם משהו מתיימר להוריד עיתונאי

מנושא, זוהי שטות. יש, להיפך, להעביר את עמדתנו. צריך להגיב ולאמר אם זה נכון או לא נכון.

יש דברים שאינם ראויים לתגובה ויש להסביר זאת לעיתונאי.

אחד הדברים החשובים: תדרכים. כל יום בשעה 7 מתדרכים בבית אגרון. יש לנו היום הרבה פחות

מ-15 עיתונאים בכל תדרוך.

אתם יכולים לעשות תדרכים במקום ל-4 או 5 עיתונאים. בדרך כלל אין הנציגויות רגילות לתדרך

וזה חבל.

יוסי עמיהוד - העבודה מול התקשורת

יש הבדל בין הסברה לדוברות: הדובר מעביר בתדרוך ידיעות (כגון רוח"מ זה עתה הודיע וכו') הסוכנויות באות תמיד לתדרוך ודרכן הדבר רץ לכל העולם. חשוב לנו לדעת מהן השאלות שהעתונאים שואלים יום יום. הדיווחים ^{אל}שנו מקבלים: מברקי תקשורת. זה חשוב לנו. (מבחינת מספר העיתונאים בעולם אנו במקום ה-8).

הדיווחים ארוכים, עם שם של עיתון מבלי שתמיד נדע מהי חשיבותו של העתון. לנו חשוב בהתחלת המברק הלכי הרוח ב- 4 שורות ורק אחר כך תנו את הפרטים. הזמנת עתונאים ישראלים למדינת השרות. אין להזמין כתבים ישראלים. ראינות לעתונות הישראלית. אנו מעודדים שהשגריר או כל אחד אחר בשגרירות יתראיין לעתונות המקומית. אך לגבי עתונאים ישראלים יש להעבירם לדובר או לבקש רשות מראש. התוצאה היא שלפעמים העתונאים מקבלים דיווח מהנציגות לפני המשרד. למשל, בנושא מזרח גרמניה, הוחלט במשרד לא להתייחס לנושא. אחד השגרירים דיבר. יש לעודד הזמנת עתונאים ארצה. אנו משתפים פעולה עם לע"מ ברוס קשדן הוא נציג המשרד בלע"מ. מבקשים שתתנו לנו זמן כי רק לילי חכמי וברוס קשדן מטפלים בזה. נעביר להם גם בקשות שמגיעות ישירות ללע"מ כדי לקבל את חוות דעתכם.

חשוב לנו מאוד שתזמינו יותר אנשי טלביזיה, עורכי חדשות, מנהלי תוכניות חדשות. התאמת זמנים, תדרוכים, קשר מתמיד עם עתונות מקומית ניתן היום לבצע במהירות אם משתלטים על הקשר האלקטרוני. תבדקו אם אפשר להתקשר ישירות בדואר אלקטרוני לעתונות ולטלביזיה, אם כי רצוי לצלצל ולהודיע שמעבירים בדואר האלקטרוני.

1. בעיות הערכה אחת הבעיות שבהן אנו נתקלים בבואנו לתת הערכות מצב על מדינה כל שהיא אך במיוחד על מצריים, היא הקושי בהבנת ה- STATE OF MIND של השליט. להבין את הלך מחשבתו, השפעת הקבוצה נמקורבת אליו והחברה שבה הוא חי. השהות במצריים מסייעת אך עדין לא מספקת.
2. יהודים ומצריים - במצריים יש מודעות לנושא היהודי וידיעה על קשר בין יהודים למצריים במהלך ההסטוריה. הדבר בא לידי בטוי למשל בתל-היהודים - מקדש תונינו בצפון קהיר והאי אלפנטינה באסואן שבו שכנה מושבה יהודית. לאורך כל הנילוס ניתן למצוא סימנים על הקשר שבין מצריים ליהודים והעם המצרי מודע לכך.
3. ישראל ומצריים - בכל דיון בנושא השלום עם מצריים יש מומחים שאומרים כי השלום נחתם בגלל האמריקאים, בגלל צה"ל, בגלל המלחמות וכדומה. אני אומר ב- 1989 כי השלום קיים כי העם המצרי רוצה שלום. העם המצרי התאהב בשלום אם כי לא בטוח כי התאהב בישראל. סיסמת השלטון היא שלום יציבות ופיתוח. לצערם של המצרים השכנים שלהם הם יהודים אך הם דבקים בשלום. התרשמות מפגישות עם אלפי מצרים היא שלעם המצרי נמאס מלחלום על שכם וג'נין ולהלחם על מקומות אלה, והעם נהנה מהשלום. למצרים יש בעיות יום יומיות: כלכלה, חברה, דמוקרטיה, השלטון עסוק במציאת מזון לעם, שיכון ותעסוקה. השלום הוא העיקר ולא היחסים עם ישראל. היחסים הם מעין סימטא צדדית אך החייבת להשאר פתוחה. השלום הוא שלום צחיח וכך כנראה יהיה במשך השנים הקרובות ואולי מצב גרוע יותר ותפקידנו הוא לשמור על הקיים. מציע שלא להסתכל על השלום רק בעיניים ישראליות ואסור להשוות עם מדינות אחרות. לאחר היחסים עם ארה"ב השלום עם מצרים הוא החשוב ביותר ואפשר לנחש מה היה המצב היום ללא השלום, והיינו צריכים גם לחשוב על הגבול הדרומי. השלום הוא דבר יום יומי מוחשי ובא לידי בטוי למשל במעבר של ספינות חיל הים הישראלי בתעלת סואץ ונחיתת מטוס אל-על בקהיר לצד מטוסים מסוריה ומעיראק. מגעים עם מצרים במשך 4 שנים הוכיחו כי הישראלי מתקבל בנימוס ובסבר פנים יפות. הקושי הוא בהצגת עמדות הקולקטיב הישראלי. אז התגובה שונה ומתקשחת. יש לזכור כי גם במצרים יש שכול וכאב וגם חיילים מצריים נהרגו במלחמות עם ישראל. אך השלום עם מצריים הוא דבר שאינו תלוי בשכן זהו מצב נתון.
- בביקורו הראשון של השגריר ששון בעיר סואץ הוא נפגש עם נכבדים מקומיים ושאל אותם להרגשתם העומד מול נציג מדינה שהרסה את העיר. אישה אחת השיבה שהיא חיה בהרגשה שבעלה יחזור בערב מעבודה ובנה ישה בבית ויכין שיעורים שכן אין מלחמה ואין איבה ואין הרוגים. גם האופוזיציה מקבלת מצב זה. היא בעד שלום גם אם יכול להיות שהם מתנגדים לשלום מסיבות אידיאולוגיות.
4. היעוד המצרי - מוחמד חסנון הייכל טוען שמצריים אינה מדינה של משאבים אלא מדינה של תפקיד ויעוד. אלה מביאים את המשאבים. כאשר מצריים יצאה מהמעגל הערבי בעקבות הסכם השלום היא הפכה לענייה ומצבה הכלכלי הדרדר. כיום היא חוזרת והופכת להיות מרכז ומצבה הכלכלי משתפר שכן המשאבים מגיעים.
- שה"ח המצרי מצדיק למשל תקציב מנופח למשרדו בנימוק של היעוד המצרי להוביל להנהיג.

המצרי נותן לארצו תכונות אנושיות. מצריים היא כמו אישה בעלת אברים, לב, הרגשות והדבר בא לידי ביטוי בספרות עניפה.

העם המצרי הוא עם אחד גם אם קיימים הבדלי מעמדות. זהו עם שחי באגם הנילוס עם שפה ערבית ועבר משותפים ומדובר בעבר מצרי ולא בהכרח ערבי, זוהי תודעה מקומית יחודית למצריים שאינה נפוצה במז"ת. זו הסיבה שהמצרים העיזו להיות ראשונים בחתימת הסכם עם ישראל. קיים עדין מחסום פסיכולוגי בקשר שבין הישראלי למצרי שכן המצרי חושש מתגובת הסביבה - השכנים. נכנס כמובן אלמנט כלכלי שכן המצרי תלוי כלכלית בעולם הערבי.

יחסי ישראל-מצרים עברו משברים, רצח סעדאת, לבנון, החזרת סיני וכיום האינתיפדה, אך הדבר לא השפיעה על השחום במצריים של מובארק. אינו סיכוי לנתיק מישאל והנשיא חוזר על כך הנאומים בטלויזיה כי מצריים חיה בעידן של שלום. האינתיפדה יכולה להמשיך עוד שנים רבות אך היא איננה בעיה מצרית אלא כלל ערבית. היחסים עם ישראל נעים בגלים והמדד הוא הנשיא והמצרי נוהג להסתכל על הנשיא וכשהוא מראה סימני חיבה לישראל הדבר משפיע גם על האיש ברחוב.

5. הצבא המצרי - בהשוואה לשנות ה-70 הצבא המצרי קטן יותר אך יש לזכור כי למצריים יש בעיות בטחון העיקר בעמק הנילוס עקב בעית המים. המצרים מודאגים מהמצב בסודן וממזימות קדאפי באזור והם חייבים להחזיק צבא. בנוסף לכך הצבא המצרי הוא בסיס המשטר, הוא שומר על הסדר, הוא משמש גורם מחנך וכמובן במקרה ויהיה סכסוך עם ישראל הצבא המצרי יגן על מצריים.

6. מצריים והליגה הערבית - מצריים ועולם הערבי חזרו זה לזה. לכך יש יתרונות וחסרונות. בקהיר יש כיום 19 שגרירויות ערביות שבעזרת המנגנונים שלהן משפיעות על דעת הקהל המצרית נגד ישראל, מצד שני דגל ישראל מונף לצד דגלים ערביים ולכך יש משמעות סימלית מעין השלמה עם השלום. מצריים דוחפת לכיוון קיום של מפגש ישראלי-פלשתיני מקהיר הבירה שהיתה מוחרמת עד היום וגם לכך יש משמעות סימבולית.

לנו עדיף מצד זה שכן מצריים היא במצב של קשרים עם כל הגורמים בסכסוך, מצריים יודעת זאת ומנצלת זאת. מניח שלולא היה המצב כך היינו בבעיה חמורה יותר.

7. ישראל במז"ת - המצרים לא רואים את ישראל כחלק אינטגרלי במז"ת שכן המז"ת הוא ערבי מוסלמי. מה שמפריד היום בין ישראל למז"ת הוא העדר השלום עם הפלשתינאים וכשזה ימצא בדרך זו או אחרת אז תהיה השלמה עם קיום ישראל עם המצאותה באיזור אך לא אינטגרציה שכן לישראל יש שפה משלה תרבות משלה וכדו'. יש למשל לראות את החלטות הפסגה הערבית המדברות כבר על שלום עם ישראל אמנם שלום בתיאום שלהם אך זוהי כבר הכרה בקיום.

8. הקופטים במצרים - קיים ויכוח לגבי המספר המדויק. המצרים אומרים 4 מיליון. הקופטים 8 מיליון. הבעיה פחות רצינית ממה שחושבים. בהרבה כפרים יש כנסיות ומסגדים ותושבים מתפללים בשני המקומות. הקופטים יהיו תמיד בעמדה נחותה כי זוהי חברה מוסלמית אך הם שייכים לחברה, מדברים את השפה ויש להם תרבות משותפת.

9. האינטליגנציה והשלום - על פני השטח האינטליגנציה במצרים מתנגדת לישראל. התנגדות זו באה לידי ביטוי בעיקר באגודות המקצועיות. רופאים, עו"ד, עיתונאים, שחקנים וכדו' שתי סיבות עיקריות:

1. כלכלית - כל אלה משלימים הנסתם במדינות ערב ולא יכולים לסכן את פרנסתם על ידי הפגנת ידידות.

2. קיומם של אלמנטים נאצריסטיים במנגנוני האגודות שמשפיעים על ההחלטות ולא מאפשרים התפתחות חיובית. מניח שהדבר ישתנה כשיעלם ציר המדבר.

יציבות השלטון

היו ששאלו האם מובארק מנהל או שולט. היות ומסתבר שמובארק שולט במדינה
ובמנגנוני השלטון הוא אהוד על העם ומקובל עליו והדוגמא הטובה לכך היא
סילוקו של שר ההגנה אבר גזאלה.

18/12/88

יחסי ישראל והקהילה האירופית - אבי פרימור

הפיסגה של שטרסבורג היתה גורלית לקהילה יותר מאשר כל פיסגה מאז 1985.

הנושא הגרמני הוא הנקודה המרכזית, השאלה שעלתה היא האיחוד המוניטרי. הכוונה לא

למטבע אחת מיד אלא למדיניות מוניטרית אחידה - הקמת גוף מוניטרי אחיד שמתאם.

זו השאלה שמעיקה על גב' תאצ'ר ואחריה באות: התחיקה החברתית והאיחוד הפיסקלי. היום המדינה

הראשונה במשקלה כלכלי גרמניה, שניה צרפת, שלישית איטליה, ואחר כך אנגליה.

אף אחד לא רואה באיחודים של בריטניה שאלה קיומית לקהילה. לגבי האיחוד המוניטרי,

מכרעת עמדת גרמניה. הלמוט קוהל בעד איחוד מוניטרי. אך יש להם בעיות פנימיות, לאומניות,

וטכניות. בלי וייגל, שר האוצר, מנהיג ה- לא יוכל קוהל להקים ממשלה. מה שחשוב

לקוהל הוא להרכיב את הממשלה בעקבות הבחירות בשנה הבאה. לכן כדי שיוכל להעביר את התכנית שלו,

הוא זקוק להבטחות, דהיינו תמיכה באיחוד גרמניה. הסיכוס התקבל שאכן יתנו ה-12 תמיכה לאיחוד

גרמניה ובתמורה יסכים קוהל להחלת התאריך לשלב מעשי לדצמבר 1990, מיד אחרי

הבחירות בגרמניה. איחוד גרמניה יהיה - אין לי אשליה בנושא זה. לגרמנים יש נסיון

רב באיחוד תוך שלבים וגמישות. החשוב הוא לאיזה אירופה תיכנס גרמניה מאוחדת זו. אם

האמריקנים חושבים לעזוב את "הברית הבלעדית" שלהן עם בריטניה, זה בגלל שמשקל בריטניה ירד.

האמריקנים זו לראשונה מתייחסת ברצינות לקהילה. יחסי ישראל עם הקהילה: אנחנו אחת המדינות

הראשונות שחיפשו קשר עם הקהילה. ב-1959 הקמנו יחסים דיפלומטיים עם הקהילה. היו אז רק

ארה"ב, יוון, וישראל הראשונות שעשו זאת. הודות לכך לא איחרנו את הרכבת, וכך השגנו הסכם סחר

ב-1964 וב-1970, אזור סחר חופשי ב-1975 והשיפורים מלפני שנתיים. אזור הסחר החופשי נותן

לנו עדיפות על כל המדינות מלבד מדינות אפטא.

מעשית זה נתן לנו פיתוח יחסי כלכלה בקצב מהיר. 53% מכלל היבוא בשנה האחרונה הגיע

מהקהילה האירופית. אבל קצב היצוא פיגר יותר ויותר מאחוריו. רק 32.2% מהיצוא שלנו

הלך לקהילה (3% מיליארד דולר). הפער גדול מסך הפער שיש לנו בסחר החוץ שלנו. מה שיותר

גרוע זה הפער האיכותי. רוכשים מוצרי תעשייה וצריכה מוכרים מוצרי חקלאות, תעשייה

בסיסית (טקסטיל, יהלומים, כימיקלים, מעט מאד תעשייה מתוחכמת. זהו מצב חמור, ונטיה זו

שהולכת ומתרחבת. למה זה? שתי סיבות: (מלבד אלו הנובעות מהבעיות בארץ - שיקולים טכניים.

יש נקודות בהסכמים שזקוקות לתיקון. למשל נושא תקינה או עניין של תוכנה. כל מוצר בחלקו

ישראלי וחלקו חלקים מיובאים. כמה אחוז של המוצר ישראליים על מנת שיתקבל בקהילה.

זוהי בעיה נוספת.

- החרם הערבי. מזיק לנו בקהילה יותר מאשר במקומות אחרים. היום ביפאן המצב יותר טוב.

בארה"ב המצב טוב הודות לחקיקה שם.

מוסדות הקהילה לא מקבלות את החרם אבל חברות וסוחרים פשוט מפחדים מהחרם. הרבה פעמים

אנשים אלה עושים מעבר למה שהחרם הערבי דורש מהם. לפעמים יש גם תמיכה עקיפה ממלכתית

סמויה בארצות הקהילה לעניין החרם - בהבדלי רמה בין מדינה לשניה.

הייתי רוצה שהקהילה תנהיג חקיקה כמו בארה"ב. החקיקה בצרפת לא מספיקה, מפני שהיא לא

מתואמת עם כל מוסדות הקהילה.

- למה איננו יכולים להשיג את זה?

- איש בקהילה האירופית לא חושב שאם אנחנו קונים ב-7 מיליארד דולר, אנחנו עושים להם טובה.

מה עוד שעבור אירופה של ה-12, זה מהווה פחות 0.6 אחוז מהיצוא. אי אפשר ללכת בצורה חזיתית

בכח, לתיקון עניין זה. צריך לנסות לשכנע, איך?

- יש לא מעט שיקולים אימויבים, או ליתר דיוק שחורגים מהאינטרס הקר. ניקוח לדוגמא את המקרה על ירוון: איך שום סיבה הגיונית להצטרפות ירוון לקהיליה. היא נטיל מכל בחינה. למה ירוון בתוך הקהיליה? בזמן שלטון הקולונלים בירוון ישב קרמנליס כגולה בפאריס והתידד עם ז'יסקר דסטן. כשקרמנליס נהיה ראש ממשלת ירוון, עשתה צרפת הכל על מנת לצרפה לקהיליה. וזאת כדי שירוון תהיה דמוקרטית. גישה בסיסית כזאת עזרה לנו הרבה שנים. היחס כלפי ישראל היה חם יותר מאשר כלפי ירוון. החוס כלפי היהודים, שהם חלק מתרבות אירופה. נעזרנו הרבה בזה - הקשיים התחילו אחרי מלחמת ששת הימים, עם הפגיעה בתדמית שלנו. אחרי 1967, המו"מ החל להיות יותר קשה, יותר מקצועי. האירופים לא יותר ביקורתיים כלפינו מאשר ארה"ב. אבל זה מספיק. הלחץ מדעת קהל משפ. זה הולך במקביל ומהווה יותר ויותר משקל. עם תהליך הפוליטיזציה של הקהיליה. מאז שהפרלמנט האירופי קיבל קצת יותר סמכויות. ההתענינות הציבורית גם גדלה בעניינים אירופאיים. השיקול הפוליטי הופך להיות דומיננטי בכל דרך בקהיליה. בפרלמנט, במועצת השרים וגם בנציבות - הגוף הטכני ששם תמיד שמענו נושאים כלכליים וטכניים, היום אין שיחה שאיננה פוליטית. מכאן שנושא ההסברה הוא מרכזי. הפוליטיקאים פועלים לפי הלך הרוח מלמטה. אירופה הולכת לתיאום מדיני, אם לא לאיחוד מדיני.

ד י ר

שאלה של משה רביב, מה עלינו לעשות בהיבט המדיני?
תשובה: להנחיל תחושה שאנו לא "מדינת הסירוב", שאנו חותרים למנ"מ ותהליך מדיני אמיתי.
יגאל כספי: הולכת להיווצר מערכת תקשורת אחידה. האם אתה חש בזה?
תשובה: זה נושא כאוב. תכניות טלביזיה אמריקניות ויפאניות מציפים את השוק האירופי.
רוצים להקים איגוד יצרני. הצרפתיים למשל ויתרו על הגבלה על התקשורת האלקטרונית, והכוונה היא לאיחוד יתר באמצעי היצור של התקשורת. האלקטרונית.

MISSION PERMANENTE D'ISRAËL
AUPRÈS DE L'OFFICE DES NATIONS UNIES
ET DES ORGANISATIONS INTERNATIONALES A GENÈVE

נציגות ישראל
ליד משרד האומות המאוחדות
והארגונים הבינלאומיים בג'נבה

ההליך המדיני - דוד אפק
=====

1. ניתן לחלק ההליך המדיני לשלושה שלבים עיקריים:

שלב א': מהופעת יוזמת רוח"פ באפריל עד דחיית הנקודות של מובארק ב-6 באוקטובר
השלב הזה אופיין על ידי נסיונות של אש"ף להסיר את רעיון הבחירות. ערפאת נכשל בנסיונותיו
אך גם לא קיבל את רעיון הבחירות. מצרים היא זו שמילאה תפקיד של צד.

שלב ב': מדחיית עשר הנקודות של מובארק ועד לקבלת חמש הנקודות של בייקר על ידי
ישראל ב-5.11.89.

כשישראל דחתה את עשר הנקודות ולמעשה השיבה בשלילה לארבע נקודות שמתוכן השתמעה שלילת
העשר) אשף לא הצר על כך. האמריקאים חשו שעומד להשתרר ריק וביקר חש שצריך לצאת בתכנית
אישית משלו ולמחרת הציע את חמש הנקודות שלו. ושינגטון הפעילה לחץ על ישראל, שינתה
ניסוח הנייר שלו, וב-5/11 קיבלה ממשלת ישראל את התכנית, בהנחות מסוימות.

שלב ג': מ-5/11 קבלת ישראל את התכנית ועד תשובתה החיובית (המלווה גם היא בהנחות) של מצרים
ב-5/12. אחרי תשובתה החיובית של ישראל השתררה בשינגטון ההרגשה שקימת הזדמנות שיש
לנצלה והופעל לחץ על אש"ף ומצרים. ביקר רצה תשובה מהמצרים בדומה לישראל. מצרים הבינה שאין
אלטרנטיבה, מה עוד שאסור לה לאבד את תפקיד המתווך, שהוא בעל רווח למצרים כ"מדינת יעוד".
למצרים גם חשוב היה המפגש בקהיר ש"ימרכז" אותם עוד יותר. אסור היה למצרים להפסיד את
ההליך. ארה"ב היתה מוכנה לאנשי אש"ף מ"בפנים" וגם היתה מוכנה להבטיח לאשף שלא ישכח
ובעתיד ישולב בהליך אך אשף לא הסכים לכך. בהתרוצצות בקו טונים-קהיר-ושינגטון היתה
רבה. קול אשף עצמו נשמע מטונים בעוד שמקהיר הגיעו דברים שסופרו על ידי המצרים וכך
התעורר משבר אמון בין מובארק לערפאת. במאבק מאחורי הקלעים הצליחה מצרים על דעת ערפאת
לתת תשובה. תשובה שנגזרה לא ידועה לאשף-תוניסוכנראה שערפאת יגבר. התשובה שמצרים נתנו לא
היתה בדיוק מה שהאמריקאים ציפו לו אך לא רחוקה מכך ובסיכומו של דבר קובעת ראית ארה"ב
את תשובת שני הצדדים.

בגלל הבעיות החליטה ארה"ב לכנס שלב ביניים של הכנה טכנית שאם הוא בעייתי כי לא יתכן
בו ייצוג פלשתינאי (ישראל לא תשתתף) את תוצאות המפגש המשולש של שרי החוץ בינואר קשה
לחזות.

באשר לתכנים:

יש לזכור שהשחקנים הראשיים הם ארה"ב, מצרים, ישראל והפלסטינים כשרק לשני האחרונים
אינטרס קיומי. לאחרות עניין חיובי בלבד.

שלב א' 1. מה היה בתכנית מובארק שהפריע לישראל? עשר מהנקודות נוגעות לבחירות ולא הפריעו;
אך שלושה נגעו לתכנית מדיניים ואנו דחינו אותן. קיימות בעצם שתי שאלות מהותיות ששתיהן שני
הצדדים של אותו המטבע: שאלות ה"מי" וה"מה".

מי ישב במשלחת הפלשטינית בקהיר ועל מה ידברו הצדדים באם רק על הבחירות או גם על ההסדר
הסופי. ישראל מתנגדת ליצוג אשפי במשלחת ורוה"ם מתנגד ליצוג פלשתינאי מחוץ לשטחים (יש
לזכור שעקרונית המערך קיבל את תכנית מובארק). התנגדנו לדבר על נושא שחרור מחוץ לעניין
הבחירות. התנגדנו לרתימת העגלה לפני הסוסים ולא רצינו לדבר על שלב סופי ושלב הביניים
לפני הבחירות. כמו כן מפריע לנו שיוזמת השלום בכללותה נשכחה ונשארה רק תכנית
הבחירות, אבל אנו ממשיכים הלאה.

2. לגבי אשף - הבחירות נתפסות כשהיה טקטית. על אשף מופעל לחץ לממש הישגיו המדיניים
והבחירות פוגעות בכך. על כן בתחילה התנה הסכמתו לבחירות בנסיגה ישראלית קודמת. אבל
מכיון שארה"ב רואה בבחירות אלטרנטיבה יחידה (בין השאר מכיון שלישראל זה סטרטגיה יחידה)
ולא מרשה לאחרים להפריע אף היה צריך לרדת מדרישה זו.

MISSION PERMANENTE D'ISRAËL
AUPRÈS DE L'OFFICE DES NATIONS UNIES
ET DES ORGANISATIONS INTERNATIONALES A GENÈVE

נציגות ישראל
ליד משרד האומות המאוחדות
והארגונים הבינלאומיים בג'נבה

- 2 -

שאלה מעניינת היא מי קובע טונים או השטחים. ניתן להבחין בויכוח בין ערפאת לשטחים. למשל : את עשר הנקודות של מובארק ביקרו בשטחים. והביקורת לא משתקפת ברדיו אשף בבגדד). אין חולק שבהליך המדיני מוביל אשף תשובה מסוימת מהשטחים.

שלב ב: כאמור אחרי דחיית ישראל את נקודות מובארק הציגה ארה"ב את נקודות בייקר לחצה על ישראל וישראל נענתה בא"י הנ"ל.

שלב ג: באשף היה ויכוח על הפך של ה"מי", בעיקר כאשר למשלחת הפלסטינאים בקהיר. קולות באשף אמרו שלא יתכן שכאשר יש מפגש פלסטינאי-ישראלי אשף לא יהיה נוכח. אבו איאד דורש לפחות פלשטינאי אחד מבחוץ. מכיון ש: א. אינטרס קיומי של אשף שהוא יזוהה כנציג הלגיטימי היחיד ואסור לו לאבד זאת. ב. באי יצוג מבחוץ יהיה ויתור על זכות השיבה. קיימת סברה באשף שאם תהיה משלחת מהשטחים בלבד, נציגיה יצברו כח ויגרס עימות בין אנשי השטחים לפלסטינאים בחוץ. מעבר לשאלות ה"מי" וה"מה": כאשר אירופה ובריה"מ מחוץ לזירה המדינית לאש"ף אינטרס קיומי להשאר ולשחק, ועל כן צריך לעשות הכל להשאר בתמונה.

השפעת המתחולל במזא"ר על מז"ת

העולם הערבי דרוך ועוקב אחר הקורה במזא"ר. הנושא מעסיק אותם. הערבים חוששים מהסחת תשומת הלב באזורנו ממחידוש יחסי ישראל-מזא"ר.

ברוב העולם הערבי יותר חששות מתקוות.

א. ההשפעה במישור הפנימי קשה להעריך מכיון שמזת מגיבל לאט. עשור השמונים אופין ביציבות המשטרים במזת. יתכן ששנות התשעים יביאו הרבה בעיות דמוגרפיות, צמצום משאבים ולכן צפויים לחצים בארצות ערב ליתר דמוקרטיזציה. קשה על השליטים להחזיק בשלטון כמו קודם ללא שינויים.

ב. במישור האזורי - הולך ונעלם חזיון חלוקת אזורי השפעה בין בריה"מ וארה"ב. לעומת זאת בריה"מ לא יכולה לוותר על השפעתה באזור גבולה הדרומי שם היא תצטרך להפגין שליטה. בעולם הערבי (כ-200 מיליון איש) כמה אזוריים עיקריים: עמק הנילוס, הסהר ה, המזרח, חצי האי הערבי כ-80-90 אחוז מהמשאבים נמצאים בחצי האי הערבי ויתכן שתהיה דרישה לחלוקה מחדש של משאבים. המסגרות האזוריות יכולות להתכווץ או להתרחב.

ג. באשר לסכסוך הישראלי-ערבי. קיומים סיכויים וסיכונים. ההסכם האסטרטגי של ישראל עם ארה"ב היה מיועד כנכס נגד הסובייטים. כיום כבר לא ברור אם האמריקאים יראו בו צורך. ישראל על פרשת דרכים. הסכסוך על פרשת דרכים. העולם הערבי בחולשתו ויש אורמים שטוב שנסלק את הבעיה המפריעה כעת ולא מאוחר יותר.

רשם: אהוד איטם

בהתאם לאמרה "פני הדור כפני הכלב" ניתן לאמר כי פני האינתיפדה כפני קבוצת ה"פנתר השחור". קבוצה זו המהווה במידה מסוימת סמל לאינתיפדה מורכבת מצעירים המטילים חיתיתם על תושבי שכס וסביבותיה, עד כה חיסלה קבוצה זו 16 ערבים בשל "שתוף פעולה" עם ישראל וכן חקרה תחת עינויים 150 תושבים אחרים. במקביל לקבוצה זו פעלה קבוצת "הנשר האדום" אשר זקפה לזכותה תשע רציחות עד לחיסולה בידי כוחות צה"ל.

קבוצת הפנתר השחור, אשר זכתה לקבל מחסה מידי האוכלוסיה המקומית, חוסלה לפני זמן קצר ואולם כעבור מספר ימים החלה כנופייה זהה תחת אותו שם לפעול בקסבה וכבר הוציאה להורג מספר "משתפי פעולה", את האינתיפדה ניתן לחלק לשלוש תקופות:

1. השלב הראשון נמשך באזר"ע מ- 7.12 ולמשך חודש ימים ובאיו"ש למשך שלושה חודשים. שלב זה אופיין בהפגנות המוניות, התקפות על חיילי צה"ל שהיו בלתי מותנים וכתוצאה נפגעים רבים בקרב המקומיים.

צה"ל ושרותי הבטחון הופתעו עם פרוץ האינתיפדה. המודיעין לא חזה אותה ואילו צה"ל לא היה מוכן לה כלל, וכלל ושררה מבוכה רבה בשורותיו בתחילתה.

מבחינה תקשורתית התאפיין שלב זה בתמונות לא מחמיאות בטלביזיה. מערכת הדוברות של צה"ל לא היתה ערוכה ופרוסה כיאות והאינפורמציה לא זרמה בצורה שוטפת.

2. שלב שני - עד ה- 19.11.88 - כינוס המל"פ. האינתיפדה קיבלה פנים אחרות היא התמסדה והיתה בעלת אופי יותר צנוע ועמוק עם אחיזה נוחה יותר באוכלוסיה המקומית. המבנה הפוליטי עתה ברור יותר והשליטה באוכלוסיה מלאה.

המינהל האזרחי מצמצם את פעילותו. יש לראות בכך הצלחה של הנהגת האינתיפדה אם כי לא מלאה שכן פעילות המינהל נמשכת בפרופיל נמוך.

- בשלב זה חוסיין מנתק את עצמו מאיו"ש ונותן בכך דחיפה להתארגנות הפלסטינאית בתוך השטחים. - צה"ל והשב"כ מצליחים לבנות מדיניות חדשה. בתחום המודיעין הרחיב השב"כ את פריסתו בשטח הן מבחינת כח אדם והן מבחינת מחקר.

- המינהל האזרחי והממשל מחזקים אחיזתם בקרב האוכלוסיה כאשר המקומיים מבינים שלא כדאי להם לנקוט בפעילות עוינת כלשהי אחרת הם יסבלו קשות.

- צה"ל מגביר את נוכחותו בשטח עד כדי פי ששה מסדר הכוחות שהיו נהוגים קודם לכן. יש בכך מעמסה כבדה על צה"ל ועל פעילותו השוטפת. באיו"ש הוקמו שש מפקדות חטיבתיות (לעומת אחת קודם לכן) ושתיים בעזה. צה"ל פיתח בשלב זה כמה אמצעים חדשים כמו גדורי גומי, כדורי פלסטיק, חצציות וכד' וזאת כדי להרחיק את המגע הקרוב בין החיילים לבין המפגינים.

מספר הנפגעים באותה תקופה: באיו"ש 6,000 מתוכם 350 הרוגים ובאזר"ע כ- 3000 מתוכם כ-200 הרוגים. חיילי צה"ל עוברים הכשרה לקראת כניסתם לשטחים לשמש ככח שיטור.

- מבחינה תקשורתית הרחיבה יחידת דובר צה"ל את פריסתה בשטח כשהיו לה ששה נציגים באיו"ש בנוסף לנציגותה בירושלים ובעזה.

עתה קיימת גם מהירות תגובה לדיווחים שונים, ליווי עיתונאים בשטחים וכן סגירת שטחים בהם פרצו מהומות.

- מבחינה משפטית יש לישראל הרשות להשתמש באמצעים הנ"ל וגאת בהיותה הכח הריבוני.

מתקני כליאה חדשים נפתחים וסה"כ העצורים הגיע ל-15,000. בסה"כ שהו במתקני הכליאה בשונים כ- 50,000 עצורים כאשר כיום אין יותר מקום במתקני הכליאה. חלק ניכר מהעצורים ששוחררו

שבנו לסורם.

3. שלב שלישי - נובמבר 88 ועד היום.

מתאפיין כמלחמת התשה ארוכה שסופה אינו נראה לעין. ישראל רגילה למלחמת בזק ואולם אין פתרון צבאי של בזק לאינתיפדה. המעמסה על צה"ל כבדה.

- פעילות מדינית מתגברת - תוכנית עשר הנקודות, יוזמת השלום של ישראל וכד'.

יחד עם זאת לא מצטמצם היקף הפעילות החבלנית אלא לובש פנים חדשות. מתגבשת תופעת רעולי הפנים והמבוקשים. אלה מתאימים את עצמם למצב בשטח ואילו צה"ל מתמודד איתם עתה בדרך לא שגרתית תוך ייצור פעולות מתוחכמות.

- תופעת המרי האזרחי נכשלת. הפועלים הערבים ממשיכים להגיע לישראל ומספרם אף עלה. יחד עם זאת רמת החיים של המקומיים ירדה ב-40% לעומת התקופה שלפני האינתיפדה.

התלות בישראל גדלה (מבחינת המערכת הרפואית, יצוא חקלאי וכד').

- צה"ל ושירותי הבטחון - מעבר למבצעים גדולים כמו בעיר החמאס, יש מעצרים המוניים אך התופעה אינה מחוסלת. חיילי צה"ל מקבלים הוראות פתיחה באש ברורות יותר באשר לרעולי הפנים.

- התקשורת איבדה חלק גדול מהעניין במתרחש, העובדה הבולטת עתה היא מעורבות רבה של פלסטינאים בהשתות ובסוכנויות הידיעות השונות. עיתונאים מקומיים פונים לקבל תעודת עיתונאי מלע"מ

ואין כל דרך חוקית למנוע זאת מהם (אלא אם הם מעורבים בפעילות עויינת). הרשתות האמריקאיות

מעודדות את העתונאים הפלסטינאים בשבד בבד מאבדות אימון בדיווח הישראלי. בכך הופכים העתונאים

המקומיים לנושאי הדגל של התעמולה הפלשתינאית. הם מהווים פרי - לנסים בשטח, מעבירים

אינפורמציה במהירות תוך שימוש בטלפון בובפקס, דובר צה"ל נאלץ ברוב המקרים להגיב ולא ליזום.

הדיווחים הפלסטינים זוכים לסחקור בסוכנויות הבינ"ל בשל אמינותם הגבוהה.

- בפתח השנה השלישית לאינתיפאדה איש אינו רואה כיצד היא תבוא לידי סיום. רמת האלימות

אמנם רבה אך התופעה קיימת כמו גם פעילות המינהל האזרחי.

- הגרעון הקשה של המתקוממים הוא גדול.

- הפלסטינאים למדו לנצל את החוק הישראלי לטובתם תוך שהם משתמשים בו כדי להפיץ אש

ברבים. המפתח

- המפתח לפתרון נשאר בתחום הפוליטי ולא בתחום הצבאי.

- מבחינה כלכלית המעמסה אינה כה כבדה והעלות הגיעה עד כה לכ-660 מיליון שקל.

- לסיכום האינפיפאדה טרם הגיעה לקיצה. המשכה תלוי בהתפתחויות התהליך המדיני. בד בבד

פוחת הסיקור התקשורתי שלה.

משה רביב - עלות האינפיפאדה למשך הישראלי הוא כ-1½ מן התל"ג.

אבי פרימור: יש הרבה מרכזים שקשה למדוד את עלותם למשך הישראלי ומשום כך יש להסתייג ממידת

הדיוק של המספרים שצוינו לעיל באשר לעלות האינפיפאדה.

נחמן שי: בתגובה לשאלה בנושא ההנהגה הפוליטית של האינפיפאדה מציין כי היא מוכרת לכולם.

מתנהל מאבק פוליטי בצל החוק הישראלי כולל קשרים עם אש"פ. עם מנהיגים וחברי פרלמנטי

ישראליים ועוד, השאלה הנשאלת היא מה יש לעשות, אם נעצור אותם יבואו במקומם אחרים.

הדור פלסטינאי הצעיר אינו פוחד מהשלטון הישראלי. בתגובה לשאלה בנושא פעילות לשכת הע

העתונות הפלסטינית מציין נחמן שי כי הנ"ל מנפקת תעודות עתונאי, לעתונאים זרים הפונים

אליה. קיימת תופעה של עתונאים זרים השוהים ארוכות עם המקומיים ומתערים בהם גם תוך כדי

קיום הפגנת אלימות וכך גם קורא שיש ביניהם נפגעים בעת שכוחות צה"ל מפזרים את ההפגנות.

- תופעה אופיינית נוספת היא זו של רכישה מאסיבית של מצלמות וידאו קטנות על ידי מקומיים.

רשתות זרות אף סיפקו מצלמות שכאלה למקומיים הנותנים להם תמונות מהשטח בעת פעילות שלהם

גם כשהשטח נסגר בפני העתונאים.

כתוצאה ניטל מאתנו המונופול על הסיקור בשטחים.

- דובר צה"ל פתח ענף חוץ חדש (בנוסף לרענן ג'סין) המטפל בכתבים הזרים - בראשו עומד משה פרגל.

- ניתן להשתמש בסקירות המורחבות ששולח דובר צה"ל בנושא צבא ובטחון לנספחים הצבאיים בחו"ל.

- דובר צה"ל מפיץ דיווחים כמו "נתז" ו"26 שעות אחרי". אלה מהווים סקירות נקודתיות על אירועים מסויימים.

יוסי גל מציין כי דיווחים אלה מועברים לנציגויות בדרך כלל באמצעות מברק.

- בעתיד הקרוב מתכנן להוציא דף באנגלית שיסכם את כל הנושאים הקשורים כתחומי צבא ובטחון בשבוע שחלף. הדף מיועד בעיקר עבור המשתלמים הישראלים מטעם הצבא בחו"ל ואולם הוא יוכל לשרת גם את אנשי ההסברה בנציגויות.

- צה"ל עומד לרכוש מצלמות וידאו קטנות עבור כוחותיו בשטחים. החומר שיצולם יועמד לרשות הסוכנויות, רשתות הטלביזיה וכל עתונאי שיחפוץ בכך.

יוסי עמיהוד - מתיחס לשאלה בדבר פגיעה בעתונאים היוצאים את ישראל לאחר שהיה בשטחים. מציין כי פנינו לגורמים הנוגעים בדבר ונענינו להרפות המנושא שהוא בטחוני ואינו מענייננו.

אביב שיראון: אסטר להרפות מהנושא. הפגיעה ההסברית קשה.

נחמן שי: ישתדל לטפל בנושא למרות שלא צה"ל עומד מאחורי הבדיקות.

מיקי ארבל - מציין עובדה תמוהה שמתונאים מקומיים (דנים) פנו טלפונית ללע"מ בבקשה לארגן ביקור שלהם בשטחים ונענו שעליהם לפנות לשגרירות הישראלית שתאשר ללע"מ היותם עתונאים מוכרים.

יוסי גל: הנושא יובהר לאחר תיאום עם לע"מ.

פרדי איתן: שואל באשר ליעילות שיטת סגירת השטחים בפני התקשורת.

נחמן שי: שולל עקרונית סגירת לטחים לתקשורת. מאמין שבמדה שיש התפרעויות יש לסגור השטח אך להרשות כניסה מבוקרת של עתונאים ולא לסגור השטח באופן אבסולוטי. מביא כדוגמא את המרי האזרחי בבית סחור שם לדעתו נעשתה טעות חמורה שלא נתנו לקונסולים הזכות להכנס. לאחר כמה ימים נאלצו לתת לכהני הדת להכנס לשטח.

יוסי עמיהוד: ברו"ס קשדן נציג המשרד בעל"מ יסכם שיצטרף לאנשי דובר צה"ל בעת יציאתם לשטח בשעת שיש אירועים המחייבים תגובה תקשורתית.

יגאל כספי: מציין מנסיונו החשיבות שיש במתן דגש לדילמה וההתלבטות של החייל הישראלי.

האם בא הדבר לידי ביטוי במערכת הדוברות של צה"ל? מי נותן תדריכים בנושא הארור?

נחמן שי: התופעה של "יורים ובוכים" מוכרת אך יש בעיה בשימת דגש על הדילמה. יש נהלי יעד שונים ועלולה להיווצר בעיה שדילמה זו לא תובן נכונה.

יוסי גל: בנושא הטרור יש לפנות להסברה. אפשר להסדיר פניה לתדרוך אצל יגאל כרמון יועץ רוה"ם לנושא טרור.

יצחק שוהם: האם יש כוונה לערוך סרט הסברה על הכנת החיילים לקראת יציאתם לפעילות בשטחים?

נחמן שי: קיים סרט שכזה שערך קצין חינוך ראשי. משה"ח יוכל לקבלו.

אבי שיראון: מביע פליאה על איסור השימוש בסרט טוב שנעשה בצה"ל בזמנו

יש לערוך סרט נוסף באותו כיוון הנותן את המשוואה האסטרטגית.

יוסי גל: יש התלבטות בנושא שה.

נחמן שי: יבדוק תועלת הסרט הנ"ל, באשר לעריכת סרט נוסף על המשוואה האסטרטגית יש לקחת

בחשבון העלות הגבוהה של הפקת סרט מסוג זה.

יעקב הדס: מבקש לקבל הסרטים שצה"ל מתכוון לצלם במצלמות הוידאו הקטנות.

נחמן שי: מאשר עקרונית.

סכום: נחמץ שי.

- מבקש לקבל מהנציגויות המברקים המתייחסים לדיווחי התקשורת המקומית על המתרחש בשטחים.

- בנושא אמינות מערכת הדוברות בצה"ל מדגיש כי נעשה מאמץ גדול לתת אינפורמציה מדויקת. צה"ל

מקיים תחקירים קודם שמפרסם ידיעות שנמסרות על ידי חיילים בשטח. הקושי נובע מכך שלא תמיד

יש לנו את התמונה המלאה מהשטח. מבקש לקבל מהנציגויות כל התייחסות בתקשורת המקומית באשר

לאמינות דיווחי דובר צה"ל.

יוסי גל - מבקש מאנשי ההסברה והעתונות להעביר לידיעת דובר צה"ל את דוחות התקשורת שהם

שולחים למשרד,

אירועים בשטחים - תמונת מצב: נחמן שי - דובר צה"ל

=====

האירועים האחרונים עם "רעולי הפנים" בשכם הבהירו לנו היכן עומדת האינתיפאדה. למרות שחשבנו שחיסלנו את התופעה נוכחנו ללמוד שהדבר אינו כך ולהבין שהאינתיפאדה תהיה נחלתנו גם בעתיד.

שלוש תקופות לאינתיפאדה:

1. שלושה חודשים ראשונים מאז 7.12.87 -

הפגנות המוניות שהעמידו את כוחות צה"ל בדילמה כיצד לפעול.
התקשורת הזרה חגגה כאשר דו"צ לא היה ערוך כלל לאירועים.

2. עד להכרזות המל"פ (19.11.88) -

- מיסוד כוחות ההלם, "המפקדה הלאומית" בשטחים מתואמת תוך הוצאת הכרוזים שנענים ע"י האוכלוסיה.

- צמצום פעילות המנהל האזרחי על ידי קריאה למרי אזרחי - למשל כח השיטור המקומי צומצם לחלוטין מחשש של ההנהגה.

- בתקופה זו צה"ל וכוחות הבטחון התאימו עצמם למצאיות החדשה תוך שינוי ההיערכות בשטח וקביעת מדיניות ופעולה בשטח.

- חיזוק המנהל האזרחי בשטחים תוך אכיפת החוק (תשלומי מסים, רשיונות עבודה) בדרך הקשה, כך שנוצרה הבנה עם המקומיים וזאת תוך נקיטת עונשים קולקטיביים ומכאן להגברת השנאה המקומית כלפינו.

- כאשר מתקיימים "אירועים" (ימי איזכור כגון שנה לאינתיפאדה), הכח הנדרש להשיג סדר בשטחים הוא עצום והנטל המשתמע מכך הוא רב.

- בשלב זה המגע "הפיזי" בין המקומיים לצה"ל פחת, אך זאת תוך נקיטה באמצעים כגון שימוש בכדורי פלסטיק, לצורך פגיעה מרחוק.

- מבחינה משפטית ננקטו אמצעי ענישה חמורים תוך כליאת מספר רב של עצורים בדרגים שונים (סה"כ 50.000) שבתי הכליאה משמשים עבורם "בתי אולפנה" לפעולות עתידיות.

3. מאז 18.11.88 ועד היום -

- זהו שלב "ההתשה" שבו ברור לנו שהאינתיפאדה לא תסתיים והדרג הצבאי הגיע למסקנה שלא ניתן לחסלה אלא להנמיכה לרמה סבירה שתאפשר זרימת החיים בשטחים.

- היקף הפעולות החבלניות לא פחת אלא לבש אופי אחר, ללא הפגנות המוניות. "המרי האזרחי" הולך ונעלם, מספר הפועלים המגיע לישראל מהשטחים אף עלה, רמת החיים בשטחים ירדה ב-40%, וכעקרון, התלות של האוכלוסיה המקומית בישראל עלתה.

- צה"ל פועל במתכונת "מבצעית" (כגון ביעור החמאס - "חמק" - בעזה), שמצליחים רק זמנית, עד ל"מבצע" הבא.

- בשלב זה התקשורת איבדה עניין באירועים והביקור נמוך בהתאם.

- הפלשתינאים המקומיים מעורבים עתה יותר בתקשורת המקומית והזרה. התקשורת הזרה מעודדת התופעה, משתמשת בהם ואת התוצאות רואים בשטח כאשר האירועים שמתרחשים מגיעים לתקשורת כמעט "בזמן אמיתי". יש לציין שאמינותם של כתבים אלה גבוהה, בדרך כלל.

הערות

- דו"צ העלה לפסים גבוהים את נושא הטיפול בכתבי חוץ וזאת בתיאום עם לע"מ.
- יש מגמה לתת לכתבי חוץ להגיע למקומות רגישים תוך הפחתה למינימום את המניעה ~~לא~~ לכניסה לשטחים.
- הסרט " *המלחמה האחרונה* " הינו טוב. מדוע לא ניתן להקרינו או להפיק סרט חדש, בדומה לו.
- לע"מ חייב לתאם עם השגרירויות את נושא הטיפול בכתבים. השגרירות יכולה להמליץ באיזה כתב יש וכדאי להשקיע.
- לאחרונה היו תופעות של התקשוריות של עתונאים לנציגויות לפני נסיעתם ארצה, במטרה לקבל "הכשר" מקצין העתונות (וזאת עפ"י הנחיה שקיבל העתונאי מלע"מ).
- יש לשלוח לדו"צ אירועי תקשורת שנשלחים באופן שוטף למשרד - עפ"י בקשת דו"צ ומנהל הסברה.
- דו"צ מעוניין לקבל "היזון חוזר" לגבי האמינות של דו"צ המשתקפת מדיווחי התקשורת במדינות השונות. (יש לדאוג שהוראה לכך תינתן לתוצנית קמ"ח קשר).
- לאחרונה היו כמה הצלחות בהן החדיר דו"צ כתבות בטלביזיה ובעתונות שעד כה היה קשה להחדירן (חיסול ארגון "הפנתר השחור").

ארועי החדשים האחרונים באירופה שפרו את מצבה הטקטי של ישראל. האינתיפאדה נדחקה
מן הכותרות ויש לנצל זאת לצרכי הסברה.

גם מעמדה האסטרטגי של ישראל השתפר במידת מה בעקבות מדיניותו של גורבצ'וב שכן
ברה"מ מתנהגת היום כמעצמה אחראית. מבחינה זו חלה הרעה במצבו של אש"פ.

ישראל צריכה להשתדל למכור סחורה טובה.
סרוב למתן זכויות לפלשתינים, כיבוש שטחים ושמוש בנשק נגד אזרחים - כל אלה
יוצרים הלך רוחות חיובי לפלשתינים ומזיקים לתדמיתה של ישראל.
אני מניח גם שהמצב לא ישתנה באופן משמעותי, היינו שהאינתיפאדה תמשך ונתוני
המערכת הפוליטית הפנימית בישראל ישארו בעינם.
אם אין באפשרותכם לרצות את הסביבה ע"י החזרת שטחים, צריך לנסות ולהגיע למחוייבות
גדולה יותר של המדינות השונות וממשלותיהן כלפי ישראל.

כנושא יחסי ישראל-רפ"ג למשל, מדוע צריך רה"מ שמיר להתבטא בחריפות כזו נגד
איחוד גרמניה? מדוע עליו להתבטא כגנות פולין למרות שידוע שפולנים רבים הם
כאמת אנטישמים? אט אינכם יכולים לומר וברים חיוביים מוטב לא להגיד דבר. איחוד
גרמניה מהווה בעיה לכל האירופים, אך זו איננה בעיה אסטרטגית לא עבור ישראל
וגם לא עבור היהודים. הנושא מזכיר אולי נשכחות אך אינו בעיה אסטרטגית. אם
איחוד כזה הנו בלתי נמנע, מדוע לצאת נגדו? יש להתייחס אל רפ"ג כאל מדינה ידידותית.
אם תאמרו דברים חיוביים תוכלו לאסוף מחוייבויות כלפיהם.

על ישראל לצאת מעמדות ההתגוננות. לא לפרסם תגובות ולשלוח ניירות הסברה שלושה
ימים לאחר כל דבר שאש"פ אמר או עשה. עליכם לשנות את מסגרת הדיון והויכוח לטובתכם.
להדגיש למשל שאש"פ רוצה לנשל את ישראל מזכויותיה. אתם מדברים לעומת זאת על
התנ"ך או האיום לבטחונכם. רק מעט אנשים סבורים של ישראל החזקה, המעצמה הצבאית,
יש בעיות בטחון. דברו על הדברים אותם יכולים האירופים להכין, כמו ז'אן מונה
ווילי ברנדט. לא על גבולות אלא על זכויות, לא על טרור אלא על יציבות המז"ת.
דוגמא טובה לכך היא איחוד אירופה ומדיניותה של רפ"ג כלפי המזרח (OSTPOLITIK).
דברו על הצעדים הקטנים שיכולים לקדם פתרון, על צעדים כלכליים לטובת כל הנוגעים
בדבר. הדגישו דו-קיום ושת"פ. ישראל חייבת להיות זו ההולכת בדרך הראשית ולא
להותירה לאש"פ. עליכם לתפוס את מרכז הבמה.

אל תשימו את כל הביצים בסל היהדות האמריקאית. טוב אמנם שיש איפ"ק בווינגטון,
אך לא הייתי נותן ליהדות ארה"ב להתנות את המדיניות הישראלית, כפי שברונפמן
"מארגן" למשל יחסים דיפלומטיים בין ישראל לגרמ"ז. למדינת ישראל אינטרסים שונים
מאלה של היהודים או יהדות ארה"ב.

מערב אירופה מהווה מגרש אימונים טוב להסברה ישראלית חיובית. אין כאן וויליאם ספייר, ג'ורג' וויל או טד קופל. עליכם לצאת מן המסגרת הצרה של ישראל מול אש"פ. ישראל הנה למשל בן ברית כנגד האיסלם הפונדמנטליסטי. שלחו את המסבירים הטובים לאירופה. לא רק הקו הפוליטי הנוקשה צריך למצא את בטויו, גם הדעות האחרות בדמוקרטיה הישראלית. אסור להסתמך יותר מדי על השואה. רגשות האשמה כאן יהפכו לשנאה ולאגרסיביות. הדגישו האספקטים האנושיים של היהדות. אל תערכו קונגרס על השואה אלא על שפינוזה.

השתדלו לזכות באמונם של המבקרים בישראל, פוליטיקאים ועיתונאים. עליכם להיות פתוחים, כנים ולהציג בעיות ודילמות ולא רק הסברה מפלגתית קשוחה. לא רק ה"ניו-יורק טיימס" וה-CBS חשובים, גם ה"לה מונד", "לה רפובליקה" וה"סוד דויטשה צייטונג".

יש לעתים נושאים רגישים אודותם אתם מעדיפים שלא לאמר דבר ואז זוכים האחרים בנקודות מפני שהם אינם משחקים ע"פ הכללים הללו. ישראל צריכה להמנע מאותם הנושאים בהם ניתן לתקוף אותה ולמתוח עליה ביקורת.

דיון

נתניהו: אש"פ מציע שלום שאיננו אמיתי ואת זה יש לחשוף. כוחה של ההסברה תמיד יחסי. אם אתה מקבל נקודות אך היריב מקבל יותר, הוא הזוכה במשחק.

יופה: מובן שצריך גם להגיב אך לא להסתפק בכך.

נתניהו: גולדברג שגריר ארה"ב באו"ם לשעבר, יעץ לי פעם: לעולם אל תתנצל, גרום לצד השני שיאלץ להתנצל.

יופה: אסטרטגיה חלשה היא זו שרק מגיבה. מאזן הלגיטימציה יכול לנטות לרעת ישראל ובאירופה דומני שהמצב גרוע יותר מאשר בארה"ב. אש"פ מכריז למשל הכרזות בתונים ואתם מגיבים שלושה ימים לאחר מכן במספר טיעונים קלושים. הם מדברים בקול גדול ואתם מגיבים בשקט, כשבדר"כ מוזכרת אצלכם פעולת טרור מן העבר או התבטאות של מישהו בלתי חשוב בבגדד. יוזמת השלום של ממשלת ישראל אינה רעה, מדוע תדמיתה גרועה? עליכם למכור תכנית זו כחזון ולא רק כנקודות הפורטות כל נושא לפרטים.

רביב: אנו מבקשים להקים מערכת הסברה באירופה שתמודד עם האתגרים החדשים והשינויים ביבשת, מה למשל ניתן לדעתך לעשות בגרמ'ז?

יופה: צריך תשתית. מכיוון שאין לכם יחסים דיפלומטיים, טוב אולי להתקשר עם היהודים שם.

נתניהו: כיצד היית אתה מוכר את הסחורה שלנו? אני סבור שהמלה הכתובה שווה יותר בהשוואה לתמונות מן ההנחה המקובלת. מה באשר למאמרים טובים שיתפרסמו בעתונות?

יופה: עורך בעתון נאלץ להתמודד מדי יום בשטפון של מידע. צריך לעלות מעבר לסף הרעש השגרתי במערכת. צריך למצוא מישהו אליו שולחים את החומר אישית. צריך להתקשר אליו טלפונית בטרם משגרים את החומר. אל תטבעו בים הארגונים והשמות. בחרו באיש המתאים וטפחו אותו. דרך טובה להתחרות בחדשות האחרות היא באמצעות ישראלים מוכרים, למשל אבא אבן, טדי קולק וכו', שיכנסו תמיד מעל לסף השגרתי. רעיון המאמרים בחתימת אדם זה או אחר אינו חדש, אך בגרמניה העניין לא יעבוד. ברוב העתונות באירופה השיטה שונה. ברור לעומת זאת שהעתונות הכתובה חשובה. לטלביזיה השפעה חזקה אך בעלת אורך חיים קצר. כשקוראים מאמר או טיעון טוב בעתון נחרט הדבר בזכרון יותר ממה שנקלט מהטלביזיה. באירופה מטשטש לעתים ההבדל בין העובדות לדעות. יש בעתונות הרבה כתבות שהם למעשה מאמרי מערכת. השיטה הבסיסית בעתונות אמנם איננה שונה בין ארה"ב לאירופה, אך כאן החדשות חשובות פחות מאשר בארה"ב. כל עתונאי רוצה לראות את שמו בעתון. כולם רוצים כח והשפעה וכולם אוהבים לקבל מחמאות. לא תוכן המחמאה חשוב אלא המחמאה עצמה. החמיאו לעתונאים, אל תעליבו את האינטליגנציה שלהם. דעות קדומות ניתן להפריך פחות ע"י פקידי ממשלה ויותר בעזרת פרופסורים או עתונאים המסבירים בעיות ומציגים זהירות ראייה שונות ומגוונות. הסברה בנוסח "אקסודוס" אינה יעילה היום, גם לא תאור ידיו נוטפות הדם של ערפאת. יש להסתייע בדמויות בעלות סמכות מוסרית, כמו סופרים למשל, גם אם הדבר קשה מבחינה פוליטית.

ארבל: האם כתוצאה מן האסור שחל עלינו להתמודד ישירות עם אנשי אש"פ, אנו מפסידים נקודות?

יופה: הדבר אינו נוח, אך לא הייתי ממליץ שהשגריר יתמודד מול נציג אש"פ בטלביזיה.

אבידור: האם קיימת בעתונות האירופית זכות התשובה והאם עלינו לעשות שימוש בזכות זו?

יופה: אסור לדעתי שלא להגיב על דברי היריב. ככל מקרה של מאמר שלילי יש לכתוב מכתב למערכת להיות ON RECORD. לכתוב בצורה מתוחכמת ולשלוח העתק לעורך הראשי. קיימת בעתונות תחושה מסוימת של הגינות. התגובה חייבת להיות מיידית שכן הזמן הנו מרכיב חשוב. יש לשפר וליעל את מערך התגובות בכל מה שקשור למרכיב הזמן. היריב מגיע לידי בטוי אינטנסיבי יותר מפני שהוא כעת החלש והמדוכא. רגשות אשם כלפי היהודים מוצאים ביטויים בקרב גרמנים היום גם כאחריות כלפי הפלשתינים. צריך להשתמש בהבטים של המסורת והתרבות הגרמנית-יהודית שלפני השואה. בכלל, יש לנצל את תחום התרבות לצרכי הסברה, תחום בו יש לכם יתרון. אל תציעו רק צבא חזק ונשק מתוחכם, התרבות הוזנחה במערכת ההסברה הישראלית.

עמיהוד: מהי מידת השפעתם של הכתבים בישראל?

יופה: כל כתב גרמני מביא עמו רגשות אשמה המופנים עתה כלפי הפלשתינים. רוב הכתבים בישראל טובים ואינם משוכתכים ע"י המערכת. אנו מציעים לעתים נושאים לכתבות, אך עליכם בישראל לטפל טוב יותר בכתבים הזרים. כולם עייפים מעט מן האינתיפאדה, עכשיו ניתן לנצל את הזמן לספורים בנושאים אחרים.

ביקורי עורכים ועתונאים בארץ אף הוא אמצעי הסברה חשוב. פוליטיקאים ישראלים צריכים לתת יותר ראיונות גם לעתונות הגרמנית. גרמניה תהיה המדינה החשובה ביותר באירופה, צריך לקחת זאת בחשבון גם אצלכם.

אירופה עולה, ההתרחשויות בהחלט בהגדרה "ארוע היסטורי", הזנחנו את מערב אירופה ב- 15 השנים האחרונות ריכזנו המאמצים באמריקה, באותה תקופה עשו הערבים את אותו הדבר בזירה האירופאית, "לקחו לנו את השוק". הם ניצחו.

לאירופה המתגבשת יש מדיניות אחידה בראש ובראשונה בנושאים משניים, כמו המז"ת.

באירופה מתגבשת מעצמה פוליטית שמקרינה על השוק הראשון שלנו, על ארה"ב.

החדירה המאסיבית הערבית מביאה למצב של כמעט הפעלת סנקציות כלפינו. התבטאות דלור -

ההתקדמות מותנת בהתקדמות המדינית, אירופה חדורה באובססיה פלשתינית. הגורמים - נפט, התעמולה

השטנית, ודרך של האירופאים לסלק החשבון ההסטורי בנושא התפקוד או העדר התפקוד שלהם בשואה.

התוצאה - הזנחנו את אירופה ואנו משלמים על כך מחיר גם פוליטי וגם כלכלי, מחיר שיגדל עם

התעצמותה של אירופה, היעד - לחזור לאירופה כפי שהיינו כאן לפני 25 שנה.

יש לשכם את נכסנו כאן, לאורך ציר מוגדר של זמן.

מזרח אירופה - שם ההיפך הגמור. במזא"ר לא רוצים לשמוע על הנושא הפלשתינאי. הדמוקרטיזציה

והליברליזציה מביאות לשנוי במדיניות החוץ. כל מה שהיה אהוב עתה שנוא ולהיפך.

יש כמיהה להכיר אותנו, להתקרב אילנו, לסחור איתנו. פתיחות עצומה, אולי אפילו מידה מסוימת של

אידאליזציה. הכתבות העיתונות המזא"רית של ניתנות להשוואה לעתונות המערבית.

גם בנושא הכלכלי הכל פתוח, שוב בנגוד למערב אירופה. אין התניות, אין חומות.

כשהשוק פתוח צריך למהר ולחדור, ידוע לנו שהערבים מאוד מוטרדים מחדירתנו ל"שטחים שלהם".

הזדמנות ליציאת תוכן, אהדה והבנה לישראל.

בריה"מ - ההערכות הדומיננטיות כרגע שיהיה תהליך נסיגה לאחור, בבריה"מ היה שחרור מלמעלה

בניגוד למזא"ריות שבהן הלחצים באו מלמטה. הערכה שבריה"מ תתחום קו במזרח אירופה, תתן להן

ללכת בדרך הליברליזציה וההליכה לאחור תהיה בתוך הבית פנימה, לא יותרו על ריבונות של סנטימטר

אחד לטובת איזו שהיא תביעה של איזו שהיא ישיבת לאומית.

נשאלת השאלה האם ינסו לעצור התהליכים גם במזא"ר. כנראה ששם כבר התהליך בלתי ניתן לעצירה.

פריצת הטבעת של מזא"ר מוסיפה את ניגריה ועוד חמישים מדינות, אפריקאיות ואחרות.

חשוב שהפתיחות הזו תבוא למז"ת ומדינות ערב השוללות את הלגיטימציה שלנו תיוכחנה שאין לצידן

אף מדינה.

היהודים - היציאה היום בקצב של 50 אלף והמגמה בעליה, היהודים היושבים שם עושים גם הם את

שיקול האפשרות של הרברס.

גרמניה - שותף להערכה שאין לעצור את איחודה של גרמניה. אין כוח שיוכל לעשות זאת זולת כוחות

צבאיים של המעצמות הגדולות ואין להניח שיפעילו אותו. גרמניה תהיה לכל הפחות, המעצמה העולמית

השניה, תשיג את יפן, תהיה מעצמה לא רק כלכלית אלא גם פוליטית. קשה לתאר מצב שישראל תנדה עצמה

מקשר עם גרמניה מאוחדת, חשוב שגרמ"ז תאמץ את גישת מערב-גרמניה באשר להכרה באחריות.

בעולם זה שהולך להשתנות, נשאלת השאלה אם נוכל להשען על מטריות זמשענות העבר. להנחתה-לא.

אנו צריכים להעריך שבמצב של עולם רב-גושי, התמיכה האמריקנית בנו תפחת. כלומר, צמצום בסיוע

החומרי והגיאופוליטי שנקבל מארה"ב, וזה כמובן מחזיר אותנו ל-אירופה.

(במצב החדש אם התהליך בבריה"מ ימוצה, בריה"מ לא תהווה משענת למדינות הרדקליות, אך תגבר

התחרות של יצואני הנשק, המחירים ירדו וקל יהיה לערבים להתחמש).

עלינו לבנות בריתות ושותפויות חדשות, עלינו למנוע עוינות פוליטית, כלכלית יתרה.
צריך שותפויות אינטרסים עם בריה"מ, עם גרמניה המשתנה, לחדור לשווקים החדשים.
לא ניתן לבסס קשר פוליטי אם אינך יכול לעגן אותו - כשהמדובר בדמוקרטיה על תמיכה בדעת הקהל.
אנו מציבים מספר יעדים:

א. בלימת הלחץ המערב אירופאי וקרובם לגישתנו בענין יוזמת השלום. עצירת הסחף ותחילת שינוי כיוון.

ב. חדירה מהירה למזא"ר כולל גרמניה במרכז ובריה"מ כמובן.

ג. קידום נושאים יהודיים - הבטחת נתיבי יציאת יהודים, סילוק הדלגיטימציה לשאלת הציונות, החדרה בגרמ"ז בראש ובראשונה של מורשת השואה עלינו לדאוג לשימור חיבורה של גרמניה לארוע היסטורי זה.

מדינית: תמיד תבאנה תביעות מכיוון הערבים, גם אם ניסוג ותהיה בעיה אירידנטית. מי שחושב שניתן לפתור הבעיות ע"י שינוי המדיניות לוקה בגישה סנטימנטלית.

איך ניגשים לשלבי הבלוימה והחדירה, הסברתית?

לא נוכל לשנות מהותית במערב אירופה ללא פניה לאליטות.

רוב הכסוי כ-80% יוצא מן הארץ ומגיע לכאן ישירות.

איך לנו טיפול שיטתי בכתבים הזרים המגיעים ארצה. בענין נושא "האינתיפדה אוכלת יושביה" ריכזנו

מסר והצלחנו במשימה של החדרתו. יש דברים שעלינו לעשות יחד ושיש סיכוי שיתן תוצאות.

הבאת מעצבי דעת הקהל ארצה. יש להביא את האליטה ארצה, כולל עוינים. ב-90% אנו נהנים משנוי גישה.

עורכי עיתונים, אנשי טלביזיה, פרשנים, ועד ראשון, אם כן, חדירה לתקשורת הכתובה והמשודרת והכלי

העקרי - ביקורים, כשיגעו ארצה "הדגים השמנים" הם ימצאו דלתות פתוחות, מרביתם נתקלים בדיסונאנס בין מה שידעו לבין מה שגילו.

מנהיגים פוליטיים - קובעים דעת קהל פוליטית. לא רק דרג ראשי ממשלות ושרים, אלא גם חברי פרלמנטים

חברי מפלגות, ראשי אופוזיציה. הטיפול "הנכון" בביקור רוח"מ יפן בארץ בהחלט נותן אותותיו.

להתאמץ להקים אגודות ידידות בתוך הפרלמנטים, במקום שבו ניתן להקים כאלה.

- הנאמר לגבי מערב אירופה ישים לחיוני לגבי מזרחה.

- החדרת חומר כתוב: מהירות, ודרישת ביקוש מצד הנציגויות.

- אגודות ידידות, קהילות, "וארגוני חזית" - כתיבת מכתבים למערכות, מימון ביקורים בארץ.

- 10 אנשים במעמד המתאים, חשובים המסייעים

TOP PRIORITY TALKUNG LIST

בעיצוב דעת הקהל.

- רביב - התמונה באירופה קשה מאוד אך לא שחורה. היה נוח לאירופאים להשאיר את ישראל לאמריקאים.

אנחנו יכולים היום לגייס את אירופה נגד מדינה פלסטינית.

- מרושי - יש מצב חיובי בהונגריה. הסיבות לכך: במזא"ר - מה ששמעו 40 שנה היה שקר.

לכן א-פריורי הם מאמינים לנו. הם מגלים אותנו כעת. אנחנו משמשים הוכחה שמה שנאמר עלינו היה

שקר. מזא"ר היה ונשאר אזור בו האנטישמיות מושרשת, יש לזה כמה היבטים. המשטרים המתארגנים רוצים

להתקרב ולהצטרף למערב. כרטיס ביקור אנטישמי זה בלתי אפשרי, לכן מבקשים להוכיח שהם ידידים.

האנטישמיות לא באה מלמעלה אלא מלמטה. לא רק הגרמנים אחראים למה שקרה באירופה. ההונגרים גם

רצחו ושדדו. ההונגרים אינם רוצים ואינם יכולים להחזיר את הרכוש היהודי. מדינת ישראל אינה יכולה

לדרוש כסף כפיצויים תמורת חידוש יחסים, זה יעודד אנטישמיות.

- ביבי - בעיה פרטיקולרית עם גרמ"ז. מעריך שנבקש מהם הצהרה שמכירה באחריות. צריך לנסח בקפידה.

אם באה הצהרה מגרמ"ז לשלם פיצויים אציע שנכנס עמם לדיון.

אם נחכה לסגירת השאלה, לא יהיה חידוש יחסים.

חידוש יחסים יהיה על סמך הבנה מוסרית.

מרושי - הדור שלי לא יכול ולא רוצה לשכוח מה שקרה כאן. את זה אמרתי בטלביזיה, ובעת הגשת כתב האמנה ציינתי כי הורי נרצחו כאן ולעולם לא אדע היכן הם קבורים.

דרישה מוסרית מול המדינות האנטישמיות במזא"ר להכרה באחריותם.

תהליך הדמוקרטיזציה במזא"ר חיובי ביותר, ואנו מברכים עליו, עם זאת יש בעיות.

ביבי - הדרישה המרכזית לפעול על אנשי תקשורת, במזא"ר זה עומד גם על אנשי דת.

תחומים שלא הזכרתי: קמפוסים, פרופסורים.

בחצי שנה הקרובה עומדים על בנית רשת של ביקורים, מכתבים, מאמרים, ריכוז מאמץ.

אם לא יהיה מיקוד של מאמץ לא תהיה תוצאה.

אביב - עתונות וביקורים בארץ - נושא קרדינלי.

אנחנו עובדים בלי מחשב ובלי דואר אלקטרוני. לא בכל הנציגויות יש פקס. אנחנו בשנות ה-60.

הדבר מצריך כסף. לא משתמשים בתקשורת מחשבים, לא מנצלים את המחשב כמעבד תמלילים.

ביבי - אתם צריכים להיות מסוגלים לקלוט ולפלוט חומר במהירות. אם אתם לא מסוגלים למצוא יהודי שיתן 2000 דולר למעבד תמלילים אין לכם מה לעשות כאן.

אביב - בעקרון עד עכשיו כל הנציגויות לא פעלו כך.

יש גם בעיה בטחונית שחוסמת את העסק.

כספי - יש לי מחשב של מחלקת הסברה שמחובר *On Line* ואני משתמש בו כמעבד תמלילים.

זה עניין של תוכנה בלבד.

אביב - כ"א בארץ שמטפל העתונות לא עונה על הדרישות מבחינת היקף ואמצעים העומדים לרשותו.

מחלקה אחת + ברוס קשדן אינה מספיקה.

ביבי - אני קובע שיש למצוא עשרה אנשים הכי חשובים שיש להגיע לקשר אינטימי איתם. יכולים להיות עוד 30 פחות חשובים, צריך לרכז מאמץ.

אביב - בבון זה בלתי אפשרי. יש יותר עתונים מאשר בארה"ב, בון זה הכל רק לא מרכז תקשורת.

רק"די וולט" יושב בבון. יש רק נציגות אחת בגרמניה. אנחנו לא משתלטים בבון על מערכת העתונות.

דדון + פריז. לא חסר כסף, כבר שנתיים אומרים שמחשב בדרך. אנחנו מנסים לעבוד עם המחשב הישן.

אננו יכולים לקנות ביוזמתנו מחשב, יש לנו מרכז רדיו ואנו מקבלים כ-80 קלטות בשבוע.

מקבלים קלטות וידאו, טעות שהפסקנו לקבל סרטי 16 מ"מ. בפני ציבור גדול יותר 200-300 איש

זה חיוני. הסרט של נשיונל גאוגרפיק הוא טוב לעניין זה. כל מדיניות ערכה סרטים צריכה להשתנות.

החדרת סרט לטלביזיה שללה השאלת קלטות במשך 5 שנים.

התשובה - חברה בינ"ל תפיץ חומר מצולם לתחנות טלביזיה. מוכנים לבוא לארץ ולעשות סרט כשאנו

ממנים, לתת להם חינוך את כל הזכויות למכירה והפצה בלי התערבותנו. הדבר יגדיל סיכויינו.

סגנון הסרטים מיושן.

אביב - ב-50,000 דולר אפשר להפיק סרט כזה קומפלט.

שוהם - קשה לי להאמין ש-RAI יקנו סרט שהם לא הפיקו.

ביבי - הוצאנו הרבה מאוד כסף על קלטות והן לא מוחדרות. קבלנו החלטה.

מודלים לפעולה - לגשת לחברת הפקה אך לא בחינם. צריך לבדוק את הנושא.

הפקות עצמאיות בתקציב עצמאי שיגויס מקהילות.

כספי - הבעיה שבאירופה הטלביזיה ממלכתית ולא פרטית, הדבר לא יעבוד.

יו"ר - אם נציע נושאים מעניינים יש אפשרות להחדיר, בצרפת הרשת הפרטית הראשונה שקולה כנגד

כל היתר.

ביבי-מ-16.1 יהיה סרט עדכני בנושא האינתיפדה.

רביב-מ מציע להפיק סרט על פלשתינאים הורגים פלשתינאים.

יוש-מ לא קוראים ב- AFP שהם מאוד עוינים. יש צורך במעקב. יו"ר הסוכנות בישראל אמר בראיון לעיתון קנדי שבעיניו הזה הוא עם הפלשתינאים. זו הכרזת מלחמה ואיתות שההפקרות חוגגת.

עמיהוד-מ אנחנו עוקבים אחרי רויטרס ו- AP . AFP עולה הרבה כסף.

יוש-מ מבקש לקבל הסבר על מדיניות הצנזורה (מביא דוגמא על "עברה" מצידה של כתבת $TF1$ בארץ).

נחמן-שי-המחשבה שאפשר להפעיל צנזורה כדי למנוע יציאתן של תמונות מארועי יו"ש החוצה, מפתיעה. הצנזורה עובדת עפ"י עקרון אחד והוא סיכון בטחון המדינה. מוכן לבדוק מקרה עבירה של כתבי חוץ עם הפרקליט הצבאי.

יוש-מ מעלה ענין הזכויות, ומגבלת התפקוד שלנו.

ביבי-מתכוון להעלות נושא הטלביזיה עם אריה מקל.

מעקב אחר סוכנויות ידיעות?

יוסי-מ עוקבים אחרי רויטרס ו- AP . אין כסף לעקוב אחר האחרים.

ביבי-מכיוון שהנציגויות (פריז, בון וכו') מקבלות את הסוכנויות עליהן לדווח. יש לחפש פתרון לבעית המעקב בארץ.

יוש-מ יש להבהיר את עבודת הצנזורה. כתבת הטלביזיה הצרפתית הסתננה ב-15 בנובמבר לשטח צילמה והעבירה כתבות בלעדיות. הברקנו על הפרה ביודעין של תקנות הצנזורה ומה יעשה בנדון. עמיתים מרשתות אחרות התרעמו על שהם ממלאים אחר הכללים ונפגעים מקצועית.

נחמן-כשצה"ל סוגר שטח עליו החובה למנוע כניסה ואם נכשל - לא יכול למנוע שידור. הצנזורה היום היא גבינה שוויצרית וכמעט הכל עובר דרכה. אין לנו למעשה דרך למנוע פרסום ידיעות וצילומים מהשטחים.

דני-מ אנו לא נוקטים בצעדים חוקיים כי אנו מגזימים בחששנו מהתקשורת. יש להעניש כתב העובר על החוק ללא משוא פנים.

יוש-מ נושא הזכויות על בחומר - עלינו להיות חופשיים להשתמש בחומר טוב המגיע אלינו.

שוהם-מ נסיעות עיתונאים לארץ - בדר"כ נוסעים עצמאית, מודיעים למשרד וללע"מ.

ביבי-מ האם היה ביקור עורך חוץ של אחד משלושת העיתונאים הגדולים?

רפי-מ עורך אחד היה לאחרונה מטעמו. היו לו פגישות עם שה"ח ושהב"ט. לא אורגן לו סיור.

ביבי-מ ברצוננו לתת לאנשים כאלה, מהעיתונאים מדרגה א, טיפול שיטתי.

שוהם-מ מטפלים בביקור משלחות ממפלגות (ליברלים, דמונוצרים). אין אגודת ידיעות פרלמנטרית.

רפי-מ ערוץ טלביזיה עובד עתה ביוזמתנו על תוכנית לא אינתיפדית על ישראל.

דני-מ אין פקס. היהודים מבקרים כל הזמן שאין הסברה ישראלית יעילה. הוקם עתה מרכז הסברה המנוהל ע"י יהודים ולי בקרה בלעדית על התכנים. המרכז מפיץ חומר כתוב - בוליטין.

שולח מכתבים למערכת, כ-2 בחודש מודפסים. מרכז זה ענה על הצרכים ההסברתיים שלי.

רביב-האם רומא מנצלת את המרכז? איך נזתן?

שוהם-לא. אנו מספקים לו חומר לבוליטין, תרגומים של סקירות עיתונות, דו"ח אירועים וחומר הסברה אחר.

דני-מ דן אבני - סגרה קבע שהחומר שלנו הוא חומר גלם מעולה לעיתונאי.

שוהם-דידאו - עובדים עם חברות המחדירות חומר לתחנות פרטיות. חברת הפצה לקלטות מוכנה לקבל מאתנו חומר לא פוליטי, להפיק קלטת ולהוציאה לשוק ההשכרה הפורח. הקהילה היהודית היא בעיתית מבחינת השגת מימון למשלחות ויחידים לארץ.

דני-הקהילה במילנו מימנה מספר נסיעות, לאחרונה נחתמה ברית ערים תאומות בין מילנו לת"א. שוהם-רשימת תפוצה של כ- 11000 כתובות, ארגנו לאחרונה קבוצה של כמה צעירים יהודים המקימים עתה משרד לתגובות לתקשורת. הם כותבים מכתבים למערכת כ- 10 תוך חודשיים. פורסמו 3 בעתונות החשובה.

צבי(לונדון) - הקהילה היהודית מעניקה לנו כלים מקצועיים העובדים אתנו ומקלים עלינו. BIPAC מוציא חומר מעולה המתאים לאירופה. הוא מכסה נושאים רבים ושונים (פוליטיים, ארץ ישראל יפה וכו'). הניירות נכתבים בתאום איתנו ולפעמים תוך ויכוח קשה. אשתקד היו 60 מאמרים בעתונים מרכזיים (א"י יפה) ואחרים. לארגון יש עתה מעמד בתקשורת בנושאי ישראל. רשימת התפוצה שלהם מונה 8,000 והיא סלקטיבית. אם אין תוצאות מכתובת כל שהיא מוציאים מהרשימה. לשגרירות רשימת של כ- 3,000 בלבד אך אלה צמתי דעת קהל.

ל- BIPAC כל שבועיים תדרוך לעתונות. הם בוחרים נושאים תוך התייעצות אתנו. מכסה גם נושא מכתבים למערכת. יש להם רשימה של 200 שמות בעלי שם. בשנתיים האחרונות יש יותר ויותר קשיים בגיוסם. הם מטפלים גם העיתונאים בריטים בארץ. לארגון כעשרה עובדים, ארכיון תמונות, מטפלים (אתנו) בחברת ההפצה. יש לנו מרכזי הסברה מקומיים והמרכז באירלנד הפך לנציגנו הבלעדי שם. יש גם מרכזים המנצ'נסטר, בירמינגהם, קרדיף וגלזגו. שליח בלידס הפך עצמו למרכז הסברה. כל אלה משמשים סניפים מקומיים המסייעים לנו להגיע למקומות שצריך כשאנו לבקר באזורים השונים.

דני- כשהכתבים יודעים שאתה עוקב אחר עבודתם מכבדם ויודע מה הם עושים זה מסייע לעבודתנו. איאן בליק וה"גארדיין" עויינים ביותר. למרות נסיונות חוזרים ונשנים לא הצלחנו לשנות זאת. צבי- למרות האווירה העויינת בלייבור יש שם מספר רב של חברים באגודה הפרלמנטרית לרבות קינוק, מה שלא אומר שהם מקבלים את עמדותינו.

ביבי- סקרים מהירים נותנים לנו תמונה נקודתית של מעמדנו. מכתב למערכת צריך להציג תיזה ולא לעסוק בתגובה.

פרדי - בריסל מתחילה להיות מרכז אירופה. בעצם מטפלים בשתי מדינות פלמית וצרפתית. נושא השפות רגיש כל מסמך היוצא מהשגרירות מתורגם לשתי שפות. יש דרישה למידע מהארץ. סוכנויות הידיעות בלתי מספקות. הקמנו סוכנות ידיעות אירופית יהודית. אנשים קוראים כותרות. אנו מוציאים *News Letter*. החומר אינו קשור לבלגיה. זה יוצא יומית. אפק- לא לצטט עיתונות ערבית כי אנו מקבלים תרגום. צריך לערוך פרפרזה. ביבי-מציע לספק לבריסל אינוונטר של ציטוטים.

פרדי-משתמשים בתחנת רדיו ביודאיקה ומפיצים דרכה חדשות. יש לנו בעיה עם תמונות ערביות. יש שם דברי הסתה ואפשר משפטית לטפל בהן. מצליחים בטלביזיה הפלמית להכניס סרטים לאו דווקא פוליטיים. צריך לטפל בנושא ישראל היפה. שולחים משלחות.

כספי - הבעיה העיקרית: מדיניות שבדיה-פרו אש"ף מוחלט. זה משליך על התקשורת. מפגש עם עורכי החדשות העתונות הראשית. נושא הישראלי המתלבט עובד טוב. בעית רשימת התפוצה - הדואר עולה הרבה כסף. בעיה שניה - תרגומים לשבדית.

נושא הכבלים מתפתח בשבדיה. הטלביזיה השבדית דוגמתית ובלתי חדירה. לאחת מהרשתות כתב בארץ ולשניה - פרילנס וכתבות *CNN*.

אביבור- דעת הקהל בשווייץ משתלבת בדעת הקהל האירופי. הקימונו רשימת תפוצה יעילה. הגענו להפצה שבועית של גרף אינפורמציה.

לאינפורמציה הכתובה ערך ועצמה בשוויץ, נעשה בשחור לבן כדי שיוכל להיות משוכפל.
הקמנו ועדות תקשורת ב- 5 ערים מרכזיות המבוססות על הקהילה היהודית.
שולחים מכתבים למערכת,
ליריב יש ארגונים חזקים מאוד, למשל נסיון לברית בין אוניברסיטה מקומית לביר זית.

על-מנת ליצור הבנה בדעת הקהל צריך ליצור אנלוגיות מזת"ות לאירופה:

1. פרסטריוקה, באירופה יש, במזה"ת אין.
2. דמוקרטיה - במזה"ת אין תנועת דמוקרטיזציה. דמוקרטיזציה אינה נוטה ליזום מלחמות ולכן לא הגיוני למשל שפולין תארח כיום את אבו נידאל, כפי שעשתה לפני שלוש שנים. הפליטים במזה"ת אינם מייצגים את העם. להם יש אינטרס הישרדותי בהנצחת הסכסוך. התנאי להתקדמות במזה"ת היא החלת מגמת הדמוקרטיזציה המסתמנת במזא"ר, לישראל שתי בעיות מקבילות: הלאומית והבטחונית. על שתיהן יש לפעול במקביל על מנת להגיע להתקדמות בפתרון הסכסוך.

המימד הבטחוני: נטיעת חבש וחואתמה כיום ביו"ש פירושה יסוד לוב חדשה במזה"ת, מוקד חדש להגדלת אי היציבות, בעיית אי הבטחון (ואפילו ההישרדות) של ו, ללא אח ורע בעולם: כמות הנשק וגודל הכח הפוטנציאלי בחזית המזרחית, הרבה מעבר למה שהיה על אירופה המערבית. האירופים נוטים לטפל בבעיה הלאומית ולהתעלם מהבטחונית. הסבר המצב אצלנו בקונטקסט אירופאי הוא תנאי להצלחת בהעברת עמדתנו: דוגמא: בעיית התביעות הלאומיות ופירוק ממסגרות המדיניות כיום באירופה כמוקד לערוער היציבות.

כך לגבי התכנית המדינית של הממשלה:

- א. נטרול מעגל האיום החיצוני ונטרולו הוא תנאי בסיסי לפתרון הבעיה האחרת.
- ב. לפתרון מעגל הסכסוך אנו מציעים 2 צירים: ציר הומניטרי וציר לאומי. אי אפשר למצוא פתרון לבעיה הלאומית כל עוד לא נוטרלה הפצצה ההומניטרית (ישוב הפליטים) אין סיכויים לייצוב פתרון לאומי שנגיע אליו. את בעיית הפליטים ניתן לפתור בתוך 5 שנים, אם רק ניתן לנו הכסף לכך. כאן יכולים האירופים לתרום תרומתם. יש להציע קרן רב לאומית שבעזרתה נפתור הבעיה ההומניטרית. ככלל: התקדמות על כל אחד מצירי היוזמה שלנו תחזק את השלום.

להלן תקציב סיוע של כמיליארד דולר, לצרפת תקציב פתוח של קרוב למיליארד דולר
סגן שה"ח הבריטי והצרפתי יצרו לינקייג': קודם פתרו הנושא הפוליטי ואחר כך ההומניטרי. זהו שימוש בטיעונים הערביים. אנו צריכים להדגיש שאנו לא שמנו לנקייג': יש להתקדם במקביל.
ג. הציר הרביעי: בעיית הפליטים. הטענה שיש חסרון גדול בכך שתכנית הממשלה אינה מתווה יעד סופי אינה נכונה לחלוטין משום שאין על יעד כזה שמקובל בישראל: 80 אחוז מהציבור הישראלי מתנגד למדינה פלשתינאית, חוץ מזה: אין הסכמה בינינו לערבים לגבי יעד כזה.
אם יש נושא שעלול לפוצץ מו"מ יש להתקדם במו"מ על נושאים אחרים. וכאן עולה נושא האוטונומיה. יש אפשרות לקבל תמיכה אירופית; בחירות חופשיות. התנגדות האירופים לבחירות כמוה כאנטי פרסטריוקה, אנשי דמוקרטיה וכו' - אין אפשר כיום לבוא ולטעון "אני הנציג הבלעדי".
המפתח להקלטות ההשתכנועות היא הדגשה חוזרת ונשנית של אותם טיעונים, מוגבלים במספרם, ואותם צריך למקד במקומות שיכולים להועיל עתונאים, אורחים וכו' אשר אינם משוחזרים נגדנו בצורה חסרת תקנה.

זהות מונחים: זוהי נקודה מרכזית שיש לחזור עליה. אין כל משמעות וערך להצהרות משטר לא דמוקרטי ודיקטטורי.

העקרון הכללי

העקרון הוא שבהסדר קבע יהיה ה סדר שלום בין 2 .
את הביטוי המדיני ימצאו התושבים ב המזרחית מבלי שיצטרכו לעבור לשם. זהו פתרון פונקציונלי: ביטוי לאומי במדינת האם וזכויות פרט במקום המושב.
תשובה ל ריוח היא: גם בעידן הטילים, חשיבות רבה לשטח. ניתן לפרז שטח לא מאוכלס נגד ארזילריה וטנקים, כי אפשר לצפות בו. אולם שטח מאוכלס לא ניתן לפרז (אספקה אוירית אוירית וכו'). ב"אקונומיסט" סוכם ההפסד הסובייטי במלחמת אפגניסטן כתוצאה מה"סטינגרים" (בנוסף ל"גלאסנוסט") בעידן הטילים המבוזרים עולה חשיבות השטח.
יתר על כן: אפילו כיום, כדי להכריע קרב יש לכבוש שטח. השטח אמור גם לתת זמן להתארגנות, שתהיה מאד חשובה למקרה של התקפת פתע.
ההנחה שישראל מסוגלת לבלום כח שמתקרב בגודלו לעצמלברית ורשה מתוך רצועה צרה כבעבר, היא נ הנחה מטורפת. יש להחזיר ישראל עלולה לעבור בתוך זמן קצר ממצב של יכולת הגנה עצמית למצב הפגעות ובכך אבדן היציבות האזורית.

לסיכום:

הערבים הצליחו בפלסטיניזציה של הסכסוך ואם הקשר הנסיבתי ההפוך יש לנסות לשבור, לבנות את המעטפת בצורה פורה ואז סיכויים להצליח.

לסיכום היעדים:

עבודתינו שלנו ממוקדת בשלושת החודשים הקרובים בעתונים:

1. מכתבים למערכת: מצפים שב-3 החודשים הקרובים כל נציגות קטנה תחזיר מינימום 2 מכתבים לחודש.
בנציגות גדולה: שלושה מכתבים למערכת.
2. $Op. Ed.$: במקום שבהם קיימת המסגרת: $Op. Ed.$ אחד לחודש.
3. ביקורים: להכין רשימת 10 כלי התקשורת החשובים ביותר. כל אחד שולט על 10 מדיה.
יש לסמן כלי תקשורת לפחות אדם אחד: טבלה שתכלול שם, תפקיד וכו.
- היעד לשנה הקרובה: ביקור של 3 מהרשימה של ה-10, רצוי שבעיית המימון תיפתר מקומית.
4. משלחות מהדרג ה-2 וה-3. משלחת (רצוי) מהדרג ה-2, 5 - 6 אנשים. משלחת כזאת תמומן למעט יוצאים בודדים מן הכלל, כולה ע"י הנציגות.
5. להכין רשימה של הפרלמנטרים שביקרו בשנה האחרונה בארץ. בעוד כשלושה חודשים נמצא דרך להפגיש לשם מעקב אחר התקדמות הפעילות.

LORD WIEDENFELD'S SPEECH

Mr. chairman, friends,

I feel both honored and awed to be asked literally to fly into what I know to be a structured and expert debate, and only hope that I can add something useful rather than redundant. In the common parlance of practically every language there is an expression for a sense of superfluity: 'carrying coals to Newcastle' in English; 'bringing owls to Athens' in German; 'importing thieves to Naples' in Italian; and, I presume one might add, 'foreign armchair advisers on Hasbara to Jerusalem' - or in this case 'to Geneva.' Still, I would like to share some thoughts about the impact on Israel of, and Israel's possible reaction to, the momentous turning point of history through which we are passing, and do so as briefly as possible and under four headings:

1. The changes in the macropolitical environment
2. Some ideas on the substance of a new Israeli case, culminating in the need for a new vision.
3. A word on form and presentation
4. A view of priorities.

George Trevelyan once said that people who live through a turning point of history are often the last to know how and whither history really turns. If we are to believe supporters of the trendy school of 'endism', we are at the close of a bicentennial cycle which started with the French Revolution and ends with the Bolshevik dissolution. The more conventional pragmatists say that the age of ideology having expired, we can now return to the classical rules of power politics, balancing, weighing and measuring each event in the light of the self-interest of each power bloc. But I am sure we are all agreed on these new realities:

1. The adversarial position of the US and the Soviet Union is dramatically lessening in intensity.
2. A multi-polar world is emerging
3. Europe is rising in importance.
4. The German question lies athwart and possibly impedes, or changes the pace of European integration.
5. The most ominous question-mark hanging over the horizon is the course and nature of the disintegration of the Soviet empire and its consequences for the rest of the world.

The Middle East, especially the Arab/Jewish conflict, in the eyes of the big players, is avowedly down-graded and takes a second, if not third or fourth place after Eastern Europe, Central America and possibly some fresh inflammations in the Islamic world. Russia and Europe have their hands full. As for America, the mid-term elections in 1990, it would seem, will preoccupy Washington sufficiently not to get too heavy with the parties in the Palestine issue. How to use this lull to good purpose, while taking advantage of the momentous events in Central and Eastern Europe is, of course, the challenge which must concern us all. And this brings me to the substance of our case. I am [aware of the] limitations: we have to discuss policies suitable for a coalition government in Israel and therefore eschew clear-cut peace proposals. Yet we can say with a clear conscience that the Shamir plan for elections, plus some acceptable modifications proposed by Mubarak and Baker, is 'the only game in town' and we must build on it. But our great drawback is the inability to give the world a vision of the ultimate desirable solution.

At a time when there is a yearning for 'ultimate solution,' whether they be the vision of European integration, the future of the alliances, the unity of Germany, or a common European house; when there is a longing for finiteness, for settlement, Israel is seen invariably as the party that

stalls and drags its feet, the party that has no ultimate vision. We must be seen to be, on the contrary, the party that has a vision of lasting peace in the region which was once the British mandate of Palestine, and come out with a concept, an all-embracing solution which catches the imagination of the world at large and of Europeans in particular. Never mind if this vision appears fantastic and unreal at this moment; never mind if our vision of the path to peace is studded with road-blocks: it is the vision which attracts, and if we enunciate it loud and clear we will achieve both long-term strategic and short-term tactical benefits. In terms of Israel's domestic policies nobody can really complain if we say that whereas we will never countenance a free-standing Palestinian state, and refuse to coexist, eyeball to eyeball, with a hostile neighbor, who is militarily, economically and politically unstable and unviable, we can safely say that we aspire to a settlement which would afford the necessary scale to deal with each and every problem symmetrically. We should say clearly that beyond the Shamir plan for elections and a provisional period of self-administration we want a peace initiative that deals concurrently and not successively with economic security and political settlement of Greater Palestine, including Jordan, the West Bank, Gaza and the Israeli heartland; that there is no ultimate solution in a bilateral agreement with the West Bank and Gaza Arabs, and that we need the scale of the larger area to arrive at a lasting peace. We must explain that a common market and open borders and bridges, covering Israel, the West Bank, Gaza and Jordan, will give the region a chance to fulfill itself and enrich the life of its citizens. The mere fact that an Arab from Nablus who visits his relations in Gaza; a pilgrim from Amman who wishes to pray at the Al Alhar mosque in Jerusalem; a fleet of trucks going from Jericho to Haifa or Jaffa, must incessantly and freely pass through Israeli territory, by night and day, gives Israel the right to security and traffic control - a euphemism for military control - on Arab soil in the West Bank and Gaza. It is surely safe to say that there must be two political sovereign entities in what was the British Mandate of Palestine. If we can create a common market and solve the security problem based on reciprocal concessions that is to say, unlimited access in exchange for security control - the whole problem of political sovereignty will tend to erode - witness Europe - and the question of putting the accent on how much or how little sovereignty the Arabs in the West Bank will be allowed depends, of course, on which government will be in place in Jerusalem during the next ten years. But there is a common denominator in favor of saying, even now, that nothing short of a regional solution is acceptable, and that equally no free-standing Palestinian mini-state on the West Bank is acceptable.

So far we have been saying that we are prepared to sit down with the Palestinian representatives and discuss the future without preconditions. I am not so sure whether we should not change this hitherto axiomatic line and say that we have two preconditions: outright annexation on the one hand and a free-standing Palestinian mini-state on the other. But we will discuss everything else and even more specifically we will mainly discuss all-inclusive peace for the region.

We should start concentrating in a most visible and credible way on producing models for post-peace development. We should be seen to be the people who have a pretty clear idea about how the region could be prosperous, indeed rich, and how every human being living in this region could have a bright and happy future. We should have clear views and plans on ecology, education, health and economic development, and build a veritable library of post-peace re-construction plans. If we are accused of unreal utopianism we can surely point to Jean Monet, who, at the height of

World War II was assembling working parties of economists, diplomats and opinion formers at little dinner parties of eight or ten in London and Washington and laying before them the detailed plans for the Iron and Coal Community, leading to a common market and ultimately to political union. Had you scanned the front pages of the London or New York times on the days when he held forth his views you would have read that the Germans were still in Stalingrad, the French Maquis slaughtered by the SS and the first news of the gas ovens of Auschwitz reaching the incredulous Western capitals. And yet there he was, Jean Monet, predicting, to put it in his words, that Europe would unite, as surely as night follows day, and that that unity would be centered around the enduring friendship of France and Germany. This is the stuff to warm European and American hearts and it should be consistently, passionately and convincingly put forward by the leaders of Israel. We should be advocates of a regional solution, however difficult to achieve; we should be the advocates of a meaningful regional settlement and disseminate and orchestrate this message with overwhelming fervor rather than let it shine through sporadically. This strategic approach has innumerable tactical advantages, for it puts the main onus on the Arab side. And they would have to do the real delivering not Israel. It would mean getting the king of Jordan back into play and it would mean getting the Arabs to agree that there cannot be three states in Greater Palestine. For every conceivable reason - economic, political and military - we must explain to the world how important it is to have one address to which Israel can turn in the event of disagreement, conflict, transgression.

Scale is the answer to most problems, for it gives great opportunities for symmetrical solutions, including the West Bank Jewish settlements. We must explain to the world the danger of a mini-Lebanon emerging through a free-standing Palestinian state. If we launch this regional peace plan as the ultimate stage, preceded by elections and a limited period of self-administration on the West Bank and Gaza, we take the wind out of the sails of the doubters and detractors who think that behind the open-endedness of the current Israeli notions of a peace process lies either annexation or, worse, transfer of population, mass implantation of Soviet Jews etc. I assure you that I have tried this idea on many sophisticated audiences in Britain, Europe, and America and found invariable positive, indeed sometimes enthusiastic responses.

The Arabs have, of course, launched seemingly similar balloons d'essai, but they were essentially based on the assumption that Arafat's West Bank and Gaza state would rank as the equal sovereign third, and we have to prove that there is only room for two and not three centers, hence the code-word, Benelus solution, is misleading. We may have to fudge the issue of sovereignty, but it can be done.

Europe is at the moment responsive to broad, visionary concepts. The notion of self-determination has become a scared cow as we now watch the rise of nationalism all over the Central and Eastern Europe. It is here that we have to be alert and nimble in explaining that no other group of people have benefited more from the right of self-determination than the Arabs, who, in two successive world wars have graduated from total colonial dependency to twenty-odd sovereign states with seats at the United Nations. We must underscore the totally different outlook of the Arab political leadership from that of Europe. As David Pryce-Jones, in his book @The Closed Circle,@ has put it so convincingly: Arabs do not accept aliens, let alone an alien state in their midst. They have failed to evolve democratic and representative institutions and their level of political tolerance is the lowest of any group of peoples in the world. There is hardly a single Arab state that would qualify for attaining even the most minimal standards

of democracy, human rights, respect for its neighbors; none has attained the standard of eligibility required from new aspirants to membership of the inner or even outer circle of the European Community.

The threat of fundamentalism must be more dramatically expressed in Israel's information campaigns. The constant violation of human rights must be more graphically brought out. The notion that Intifada equals infanticide by remote control has not yet fully been perceived by the world. It is astonishing how little even Israel's supporters abroad understand about the nature of the Intifada. When a senior Israeli Minister the other day came to luncheon with a group of Anglo/Jewish leaders he amazed them by explaining how young children are being goaded to risk their lives by an organized leadership, and how little some parents seem to care. He amazed them by describing the degree of danger to Israeli soldiers on patrol in dark alleys. I think we must be much less defensive and much more robust in describing the nature of this has in the Arab/Israeli war. Equally, the extent of violence, murder and blackmail that peaceful Arabs - probably the silent majority - have to endure has to be much more dramatically presented. And, last but not least, the emergence of intransigent forces, such as HAMAS and Hizbullah, must be described and interpreted as factors that make it even more important to be watchful and wary about quick fixes in the area.

If these are some ideas about the substance of our case and its surrounding arguments I should like to address myself to what I perceive to be the immediate priorities. If it is true that the U.S. no longer sees the Soviets as a real threat to their visceral interests in the Middle East, the usefulness of Israel as a strategic asset may undergo a fresh evaluation. Of course she is still a convenient ally and resource of facilities for the U.S. Navy and intelligence in the Mediterranean, but there are severe limits to Israel's future usefulness. Now we have to turn our gaze more intently upon Europe, both the European community and the emergent semi-democracies in the east, and not leave the field to our opponents. Israel is a factor in the Mediterranean and should insert herself into the dialogue which Italy's Foreign Minister, Dr. Michaelis, is sponsoring, so that it does not remain a European/Arab dialogue. Israel has obviously a new challenge in the transformation of Central and Eastern Europe, but we should turn our gaze most intently upon the European Community.

We must look forward and not be blinkered by the experiences of the past. This means making important decisions and overcoming deep, indeed traumatic inhibitions. I am referring first of all to the question of Germany and the issue of re-unification. In brutal frankness, we must abandon our schizophrenic policy of accepting Germany on the one hand, relying on her help and recognizing that, after the United States, the Federal Republic is probably our best friend in the western camp, while at the same time condemning the idea of German unity a priori and making common cause with its severest critics, with the prenatal foes of a movement which I happen to believe will inexorably lead to the fusion of the two German states sooner rather than later. I was appalled by an article in last week's Speigel entitled "Ein Volk, ein Reich, ein Fuhrer", in which it was claimed that world Jewry, the Government of Israel, and the Israeli press, had come out unanimously and stridently against the notion of a united Germany. Bluntly, this is very dangerous. German re-unification is inevitable. East Germany has no historic justification nor economic and political raison d'etre. At any rate its record vis a vis the Jewish State and our people is abysmal. Would we not be better off if, say, at the close of the 20th century, that second German state became suffused and integrated into a federal Germany, animated by the spirit of Adenauer, Heuss, Brandt and Weizaecker, rather than having two German states where public opinion

would hold a grudge against those who thwarted their fusion, accusing the Jews of being in the vanguard of a policy of artificial separation - or, worse still, what if unity were to be achieved by raucous, table-thumping, extreme nationalists, cast in a neo-Hitlerian mold?

Let me here say that nothing is more important than to support the moderate German leadership of today, to pre-empt a change for the worse. To talk of the danger of a Fourth Reich is nonsense, but a Fourth Reich could be a self-fulfilling prophecy if the German people were forcibly prevented from ultimately uniting into one state. Had, after World War I, Britain, France and the United States shown a fraction of the compassion and understanding to such men as Rathenau, Streemann or Breuning which they showered and lavished upon Papen, Hitler and Ribbentrop in my humble view there would not have been a Third Reich, a Second World War, or a Holocaust. I go further than that; if the Jewish State and the Jewish people as a cohesive community is to survive safely into the middle of the twenty-first century we must build bridges, repair and maintain existing relations, and create new friendships wherever we can, because we have formidable foes: militant Islam, re-emergent pestiferous enmities, callous indifference and confusion and disunity in our own ranks.

Let us not forget: the western allies nearly lost the second world war through the Maginot mentality, the exclusive preoccupation with past models at the expense of new dangers. The Holocaust must cease to be the dominating factor in relations with the Gentile and especially the German world. Recalling the words of President Weizsaecker's speech in May 1985: while not forgetting the horrible legacy we must not burden the younger and coming generations of Germans; we must take them in trust.

And all that applies also to the Catholic church. The peaceful solution of the issue of the Carmelite nuns at Auschwitz is a classic example of how ultimately moderation pays. The Catholic church is a pluralist body, almost more pluralistic than world Jewry, and that is saying a great deal. If self-styled spokesmen of world Jewry, sitting in Manhattan, threaten bans and boycotts of the Pope or any dialogue with Roman churchmen and are doing so from the relative imp-unity of Park Avenue office blocks, they do a disservice to the Jewish people and to the interests of the State of Israel, by retarding or indeed removing prospects of reconciliation.

Germany is also a key to our future relations with Eastern Europe. The Germans will play a paramount part in Poland, in Czechoslovakia, in Hungary. They can serve as friends and associates in the economic development of those areas by using the resources of Israel and the good will of the Jewish world at large in consortial projects. In intellectual and cultural spheres they can help us combat anti-Semitism and racism. I have had serious conversations of this kind with German leaders.

Israel's relations with the new, re-emergent semi-democracies or democracies of Eastern Europe is, of course, a very important and complex problem but once again it is not all black and white and we must not over-react in either direction. I have close relations with the intellectual leadership of Solidarnosc: there is good will there but we must build on it. It does not help if the Israeli Government makes generic statements which, while supported by historical experience do not contribute to diplomatic good will. In Czechoslovakia we have possibly the greatest prospect of a genuine friendly relationship because the spirit of Tomas G. Masaryk might well permeate the ethos of the Third Czechoslovakian, Republic. Hungary, with its large Jewish minority, offers great scope for creative and constructive political work.

But we Jews in general and Israel in particular must realize that wherever we look in this world are pluralist forces and we must not

generalize and overreact. Every time Cardinal Lustiger or Willebrands praises the Jew as an elder brother of the Church, we must not swoon; and every time Cardinal Ratzinger says: "The only good Jew is a baptized Jew," we must not shiver. Outbreaks of anti-Semitism must be viewed with cold eyes and seen in context and perspective. We have friends and foes everywhere and just have to work damned hard to seek new allies and to neutralize opponents.

I believe, as an active Zionist, that more statesmanship in Israel, a wider vision of the world in Jerusalem, is essential and that Jerusalem should more and more be seen to speak for world Jewish interests and not leave it to the dilettante. There will be less need for this than ever as more countries in Eastern Europe and in the third world reforge their diplomatic links with the Jewish State. It is that State alone which should be seen to be the residuary legatee of the Jewish past and the spokesman for the Jewish future, and men and women of influence in the Jewish world abroad should be harnessed into the battles to come, but they must be orchestrated from Jerusalem.

I know you are well aware of the need for the emergent democratic states in the Soviet sphere and Europe. It is essential that the PLO does not pre-empt our position by facile comparisons of their own struggle for political self-expression or even statehood with those of the new liberation movements of Poland, Czechoslovakia, Hungary and Bulgaria. It is essential to show that it is not in Jerusalem where repression and reaction holds sway, but that it is in Baghdad, Damascus and Tehran where tyrants hold subject peoples in thralldom, and where, instead of the rule of law, there is the reign of the rack and the turnscrew; that political freedom of expression is virtually unknown in most of the Arab world.

And just a few words on the question of tone and presentation: If I may be frank, I have watched and listened to Israeli leaders presenting their case in America, in England and on the Continent, and while the intellectual level, the force of argument, the marshaling of facts, are invariably admirable, the tone is too shrill, too somber and too abrasive. It springs from a siege mentality, from a sense of isolation. I would recommend anybody presenting the case against our Arab foes to go back to their shelf of classics and reread the funeral oration in Shakespeare's incomparable drama Julius Caesar. It starts with Mark Anthony applauding Brutus as an honorable man and ends by reviling him as a callous murderer, with the result that the audience is in a mood to lynch him. That is good propaganda! And let me end with two quotes which never fail to move our Gentile neighbors: Dr. Weizmann, when addressing a Royal Commission, described the Jewish/Arab conflict as not being a clash of right and wrong, but of two rights and two wrongs; yet, he added, after a suitable pause, ours is the much smaller wrong. and Field Marshal Smuts, in a lecture to a secret conclave of war leaders said: "The best and most effective presentation of a political case is one presented in a relaxed mood, in sorrow rather than in anger, and with the firm, inner conviction that one's cause is both truthful and irresistibly admirable.

דיון לאחר הרצאה/וידנפלד

וידנפלד: הגרמנים רוצים לבוא עם חבילה תרבותית למזא"ר למען דמוקרטיה. קרן קונרד אדנאור מממנת מזאריים שמרנים שיבואו וישוחחו עם שמרנים במערב. קרן אברט הסודי עושה אותו דבר עם סוציאל דמוקרטים חדשים, חברות שונות עוסקות בחינוך ואימון אנשים מהמזאר. יש לדבר על היחס לגזע, דת ודעות קדומות-אנטישמיות. יש נכונות גרמנית לממן פעילויות כאלה.

רביב: אינני חושב שהממשלה אמדה מדיניות מדויקת כלפי גרמניה ויש דילמות.

וידנפלד: אם מדברים על מוסריות אם ישראל היתה מסכימה לאחדות גרמניה היתה לזו השפעה עצומה על דעת קהל בגרמניה. לגרמנים עצמם בעיה עם זה, הגרמנים זהירים בהתבטאויותיהם. רק מעטים אומרים מה עמדתם האמיתית. הם למדו להקשיב למה שנאמר ומתייחסים בקצת, תאצ"ר הפסידה ממעמדה בגרמניה בגלל התנגדותה לאיחוד. מדינאים אחרים הרוויחו מכך. אם ישראל היתה מדינה שהאיחוד לטובתנו ככל שיקשה על האיחוד כך תגבר התנועה הלאומנית, שתי המדינות יש להן שני חסרונות - 1 התפתחות תנועה ימנית פשיסטית. 2, התנאים לקיומה של גרמניה נוספת על ידי לחץ צבאי בינלאומי והדרך השניה היא קומוניזם "משופר". ראשי המשטר בגרמ"ז מדברים על זהות גרמזית שהיא סוציאליסטית א"ל זה זה טוב, עדיפה גרמניה מאוחדת ובחיק המערב כאשר גם היהודים וישראל תומכים בה. עמדת בריטניה - יש הבדל בין תאצ"ר לאופוזיציה, תאצ"ר מבודדת - מחוץ להבנה באירופה ואיננה בן הברית הללעדי של ארה"ב, היא רוצה ברית וורשא המאזנת נאט"ו. היא עצבנית נוכח התנועה המהירה והיתה מעדיפה תנועה איטית יותר. איננה בעד איחוד מחדש.

ביבי: במשה"ח עומדים לדון על מדיניות כלפי גרמניה, ודאי שנצפה מהם להכיר באחריות למעשי הנאצים. איחוד גרמניה יבוא ועם זאת הכח ונשאלת השאלה האם אפשר לוותר על ידידות "הענק" אני מאמין שאי אפשר לוותר. אין זה פשוט והייתי מקווה שיקרה בעוד עשר שנים.

וידנפלד: האם אתם צריכים לאמר משהו, אם לא האם תוכלו להימנע מלאמר משהו נגד האיחוד, אינך חייב לאמר שאתה מאמין "בזכות ההגדרה העצמית לגרמנים".

ביבי: אנו מצפים מגרמניה מאוחדת לנקוט בקו המקובל על רפ"ג בשאלה היהודית וישראל.

רביב: (לא נשמע).

וידנפלד: אתרי ארה"ב אין ידידה יותר אמינה ומסייעת לישראל מבפ"ג.

אייל ארד: גרמז דורשת יחסים מלאים עם ישראל ללא תנאים מוקדמים. ~~אשף~~ אשף לנו יש בעיה עם הכרתם באחריות לשואה. יתכן ונקים יחסים עם גרמז כמו מדינות אחרות.

וידנפלד: חילופי שגרירים עם מזרח ברלין לא יכולה להביא התנגדות. יש להימנע מהרגשה שאנו מקדמים מטרות מפלגות קומוניסטיות בגרמז. גרמז חשובה הרבה פחות מרפ"ג. אין להתרשם מכך שרוה"ם יהודי רפורמי.

מיקי ארשל: האם אתה מרוצה מהסברה.

וידנפלד: הסברה לא רעה ולא רק בגלל שהזמנתם אותי לארוחת צהרים. המסביר צריך להיות אקרויב לייצג עמדה לא מקובלת של שני חלקי קואליציה מנוגדים. תורת היחסות מתאימה להסברה. ההסברה היא בסה"כ טובה. לא הצלנו להבהיר מספיק מה פירוש אינתיפדה. לא ידוע מספיק עד כמה קשה מצבנו ושאלנו נלחמים עם יד אחת קשורה מאחורי הגב.

ביבי: להביא ממישראל לבטא בצורה ברורה עמדתה זה מסובך. הדיבררים על פתרון סופי הוא כדי למנוע פתרון ביניים.

ביבי: עלינו להסביר את המציאות וכושר החיות של הפלסטינים. מאבקי"ם בין המפלגות לא מסייע להסברה. בחוץ.

וידנפלד: קשה לכם לצאת להסברה אם מסר בסיסי מקובל. בואו ונבהיר שהפלסטינים הם חלק מהמרחב. הפלסטינים לבד הם לא פתרון במזה"ת.

מרוס: ישראל הפסידה את האופציה הירדנית.

MISSION PERMANENTE D'ISRAËL
AUPRÈS DE L'OFFICE DES NATIONS UNIES
ET DES ORGANISATIONS INTERNATIONALES A GENÈVE

נציגות ישראל
ליד משרד האומות המאוחדות
והארגונים הבינלאומיים בג'נבה

- 2 -

ביבי: הפלסטינים יצטרכו למצוא פתרון במסגרת שתי מדינות בא"י.

וידנפלד: הקמת מדינה פלסטינית היא סכנה ממשית. כל הטענות צריכים להתריע בפני הסכנה של מיני מדינה. בו זמנית יש לעשות משהו קונסטרוקטיבי.

ארכיון המדינה

משרד ראש הממשלה

טופס מראה מקום להוצאת תעודות יחידות*

חטיבה מס': [redacted]
מיכל מס': 7385
תאריך התעודה: _____
שם הנמען: _____
שם מחבר התעודה: _____
סוג התעודה (סמן ✓ במקום המתאים):

מכתב ☐

מברק ☐

תזכיר או מיזכר ☐

דין וחשבון או זכרון דברים משיחה ☒

פרוטוקול של שיחה, דיון או ישיבה ☐

הטופס ימולא בשני עותקים. העותק הירוק יוכנס לתיק במקום התעודה שהוצאה;
העותק הלבן יצורף לתעודה שהוצאה.

File
10/10/01
10/10/01

4. קו"י פעולה

קו"י הפעולה המוצעים מתבססים על דפוסי הפעולה שייושמו בהצלחה בעיקר בארה"ב (אך גם באירופה), תוך התאמתם למציאות האירופית החדשה:

א. משלוח מבקרים לארץ

הניסיון מלמד שההסברה הטובה ביותר היא ההתרשמות הבלתי אמצעית של המבקרים מהארץ, מראותיה ובעיותיה. למשל, קשה להסביר בשיחה את בעיות הביטחון של ישראל ביש"ע, אך הן מובנות מאד לאחר תצפית מגב ההר לעבר שפלת החוף. הכוונה היא להביא לארץ משלחות של מעצבי דעת קהל: מדינאים, פרלמנטרים, עיתונאים בכירים, מנהיגים מקומיים ואחרים. הגודל הרצוי של משלחת הוא כ-10-20 אנשים כדי להשיג אופטימום בהקצאת משאבים וזמן במשרד, אך גם כדי ליצור דינמיקה חיובית בתוך הקבוצה. כל נציגות מתבקשת לשלוח לארץ @מספר מוסכם מראש של מבקרים בקטגוריות השונות.

ישיבה - 10/10/01

ב. הקמת אגודות ידידות וחיון הקיימות

יש להקים בכל מדינה וליד כל מוסד בין-מדינתי (דוגמת מוסדות הקהילה האירופית, הפרלמנט האירופי וכדומה) אגודת ידידות, רצוי בשיתוף עם הקהילה היהודית במקום, שתעמיד לרשות האגודה אמצעים לפעולה ומנגנון מקצועי (דוגמת אירגונים דומים הפועלים בארה"ב). בראש האגודה יש להעמיד אישיות ציבורית חשובה ולצידה רצוי שיפעל מנגנון מקצועי מעולה. כך יהיו אגודות אלו למוקדי הסברה פרו-ישראלים עצמאיים, שאינם מזוהים ישירות עם הנציגות במקום אך פועלים בתאום מלא איתה ומגבים את פעולותיה.

ג. החדרת חומר כתוב

פעולה מרוכזת להחדרת חומר כתוב לעיתונות במאמרי דיעה, מכתבים למערכת ומודעות בתשלום של גופים עצמאיים, על בסיס חומר שיופץ בארץ או בנציגות.

מס' 10/10/01 - 10/10/01

ד. הפצת מידע מיידית

שימוש בדואר אלקטרוני, פאקסימיליה ותאי טלפון להפצת מידע מיידית על ישראל.

Fax! not day!

ה. משלוח מסבירים מהארץ

יישום של תכניות מרצים מוגברות לאירופה והכשרת קאדרים של מסבירים בשפות השונות, לניצול ע"י הנציגויות והאירגונים המקומיים.

ו. אירגונים אקדמיים

בחינת האפשרות ליישום תכניות כגון אפפמ"ה ואיפס"י באוניברסיטאות האירופאיות, ומיצוי של הסכמים לחילופי סטודנטים בשיתוף בתי"ס לתלמידי חו"ל באוניברסיטאות בארץ.

10/10/01

ז. פעולות תרבות

גיוס הנציגויות להגברת מופעי תרבות מהארץ, בעיקר לארצות מזרח אירופה, כאמצעי נוסף לחדירה ישראלית לשם.

10/10/01 - 10/10/01 - 10/10/01

למח: כל מסמך

ד' בטבת תש"ן
1 בינואר 1990
מספר: 202

ישיבת מחלקת הסברה עם אנשי אגף המחשוב (1.1.90)

משתתפים: אריה קאופמן, יוסי גל, אבי בנימין, רות אריאל, רונן, רבקה כהן, עידו רעם, אבי בנימין, רות בן חיים, טליה לדור פרשר

1. מיחשוב הנציגויות באירופה - בעקבות כנס ההסברה בג'נבה התברר שקיימת בעיה אקוטית בנושא. לאחר תאור השתלשלות העניינים הוחלט לפעול במספר מישורים:

א. מצאי מחשבים - עופרה ועידו יערכו רשימת מצאי המחשבים בנציגויותנו באירופה: תוך סיווגם לנציגויות בהן יש מחשב הסברה, הנציגויות בהן קיים מחשב P.C. ונציגויות לא ממוחשבות. הכוונה הינה, בשלב הראשון, להביא את הנציגויות מהקטגוריות הראשונות להשתמש בפונקציות הבסיסיות ביותר של המחשבים היינו - עיבוד תמלילים ורשימות תפוצה. באם נציגות תבקש רכישת תוכנה נוספת לצרכים מקומיים - הדבר ישקל בחיוב. עקב המגמה להגיע לאחידות במחשוב כלל הנציגויות, עלות התקנת מחשב+מדפסת+תוכנה הינה כ-\$5,000. בגלל בעיות תקציביות הוחלט שבעיה זו תפתר בשלב מאוחר.

ב. דואר אלקטרוני - בעבר הוחלט על ניסוי בו תשתמש הנציגות בלונדון בדואר אלקטרוני דרך החברה המקומית ואילו הלסינקי תפעיל את מערכת הדואר האלקטרוני דרך מחלקת הקשר. זמן קצר לאחר תחילת הניסוי עם הלסינקי קרתה תקלה ורק בשבועיים האחרונים קיימת העברה סדירה של החומר אליהם. לונדון, כלל לא הגיבה לפניותנו בנוגע לפתיחת תא דואר אלקטרוני באנגליה. הוחלט שאבי בנימין בשיתוף עם אריה קאופמן יכתבו מברק, הפעם לשגרירים במקומות הללו, בבקשה לשתף עמנו פעולה, תוך פירוט הניסוי וכן בקשה להיזון חוזר.

2. מרכז האינפורמציה

א. מדפסת לשפות זרות - מדפסת הלייזר המותקנת במרכז האינפורמציה אינה מדפיסה בשפות הזרות בהן משתמשים - צרפתית, ספרדית, גרמנית. באם איש חברת המדפסות שיבקר מחר (2.1.90) במרכז האינפורמציה לא יצליח לפתור את הבעיה תיערך פניה לחברת מדפסות אחרת היכולה למלא את צרכי המרכז.

ב. מדפסת נוספת - אין אפשרות להתקין מדפסת נוספת המחוברת ל-VAX בגלל מגבלת הכניסות למחשב המרכזי. האפשרות שהוצעה הינה קניית מדפסת. אריה קאופמן יבדוק את הנושא עם תקציבים.

3. תתקיים ישיבת FOLLOW-UP בראשית פברואר.

רשמה: טליה לדור-פרשר

העתק: סגן שה"ח

המשנה למנכ"ל
סמנכ"ל הסברה
סמנכ"ל למנהל
ר' אגף מיכון
מנהל הסברה
מנהלת מרכז האינפורמציה
ראש מדור מידע
מחלקת מיכון

678

בלמ"ס

לונדון/רובנר, אשבל
פאריס/דדון, עמישב
רומא/שוהם, גמזו
בון/שיראון, מרק-עמיר
מדריד/מגיד
האג/סטריו
קופנהגן/ארבל
שטוקהולם/כספי
אוסלו/אלגר
הלסינקי/איטם
וינה/הדס
אתונה/סרי
ברן/אבידור
ג'נבה/מילוא
בוקרשט/תלי סם-אש
ורשה/עמרי מהל
מרסיי/עמית
בריסל/רפני **כרמי אהן**
בודפשט/השגריר
ליסבון/גלילי
מילנו/גל

דע: ג'נבה/רפני כהן

כנס הסברה - אירופה

להלן תוכנית הכנס כפי שתראו לא כללנו בו דיון כללי
שבו כל ארץ נותנת סקירה כוללת. (על צורך זה נענה על
ידי חלוקת הסקירות הכתובות של הארצות השונות לכל
המשתתפים).
לעומת זאת, טוב יהיה אם מי מכם הרואה מקום לתרום
תרומה מקורית לאחד הנושאים שבדיון, או להציג
פרויקט הסברתי - ייחודי הניתן לחיקוי ועיבוד בארץ
אחרת, יתכונן לדבר בקצרה בתחום הספציפי.
לאחר הרצאתו של ס/שה"ח, תינתן אפשרות לכל מי שיחפץ
להעלות כל נושא אשר על ליבו.

יום א' 17.12.89

17:00 - פתיחת הכנס - ברכות ע"י השגריר בג'נבה

17:10-19:00 - הרצאות פתיחה

משה רביב - סמנכ"ל הסברה.
'אתגרי ההסברה בשעה זאת'.

יוסי גל - מנהל הסברה.

הסברה-אמצעים ושיטות.

יוסי עמיהוד - מנהל מע"ת.
העבודה מול התקשורת-בארץ ובחו"ל.

19:00-20:00 - הפסקה לארוחת ערב.

20:00-21:00 - דוד אפק - מנהל הממ"ד - 'מצרים'.

21:00-22:00 - אבי פרימור - שגריר ישראל בבלגיה
ישראל-אירופה לקראת 1992.

יום ב' 18.12.89

08:00-10:00 - דוד אפק - מנהל הממ"ד
1. ישראל ומדינות ערב.
2. המו"מ המדיני.

10:00-11:00 - נחמן שי - דובר צה"ל
הארועים בשטחים - תמונת מצב.

11:00-13:00 - מפגש ודיון עם פעילי הסברה
אירופאיים.

14:00-17:00 - סגן שר החוץ
1. המצב המדיני ותהליך השלום.
2. התמורות באירופה והשפעתם על
ישראל.

17:00-19:00 - דיון עבודה - תכנים
- הצד שכנגד

19:00-20:00 - ארוחת ערב

20:00-22:00 - דיון עבודה - אמצעים ועזרים
- הפעלת גורמים מקומיים

יום ג' 19.12.89

08:00-10:00 - דיון עבודה - קהלי יעד
- תקשורת

10:00-12:00 - הרצאת אורח ודיון:
ג'ו ג'פה - גרמניה.

12:00-13:00 - ארוחת צהרים

13:00-15:00 - הרצאת אורח ודיון:
לורד ווידנפלד - אנגליה.

15:00-16:30 - דיון מסכם

16:30-17:00 - סיכום.

17:00 - פיריז

* שיחות אישיות עם כל משתתף - במהלך הכנס

מנהל הסברה

יוסי גל
29 בנובמבר 1989

(להתכתבות פנימית במשרדי הממשלה)

התאריך

28-11

מאת:

תיק מס'

הנדון:

סימוכין:

משרד החוץ

אל: אס"ף, מנהל הסדרה סוג ירושלים תאריך 22.11
מאת: לשכת סגן השר
הנדון: צבאי מ"א קל"ו לרבי

ראה על התע. הוא על גמ
למטה ריב - להחזיר על
א"י.
המח.

בברכה.
ראה על גמ אדן 271 מכריב מו-יא/6

רצב זכור אל נול
ינני לך ... ללחם
זמני היום לך
כל ימך !

בברכה
שגריר ישראל בפרס

*Avec les compliments de
L'AMBASSADEUR D'ISRAEL
à Paris*

LÉPHONE ROUGE

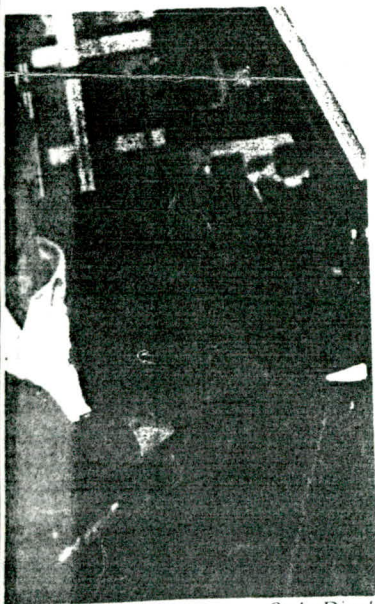
HERVE ALGALARRONDO ET LES SERVICES POLITIQUES DU « NOUVEL OBSERVATEUR »

pour Fabius

de s'exprimer sur l'affaire du petit déjeuner des « éléphants » du Matignon. Motif : le président de l'hebdomaire «*Confidentiel*», à cause d'échos. Au cours de ce même petit déjeuner, qui représente l'Elysée, a été mise fin à leurs déclarations.

jeuner manqué

r, député PR du Pas-de-Calais : «*Il est bêtises que de les réparer.* » Cet mardi, proche de Léotard, voudrait mes. Aussi a-t-il essayé d'organiser une fête entre l'ancien président de la gauche et le Parti républicain. Réponse de

Sacha Distel

avec Sacha

du à l'ambassade d'URSS vendredi pour recueillir les dédicaces d'une photo que Raïssa et Mikhaïl Gorbatchev. Le message envoyé au numéro un soviétique est une chanson, qu'il leur a dédiée. «*Notre terre* », a écrit Mikhaïl Gorbatchev sur

EN HAUSSE

Tony Dreyfus

Tony Dreyfus, secrétaire d'Etat auprès du Premier ministre, a pris l'initiative de réunir les principaux coopérateurs et mutualistes européens menacés par le Grand Marché, qui va supprimer leurs privilèges fiscaux et les mettre en concurrence avec les compagnies capitalistes. Il a obtenu la participation de François Mitterrand, Michel Rocard, Jacques Delors et Enrique Baron, le président du Parlement européen.

Béatrice Adjage a reçu le prix Ondas à Barcelone, pour sa chronique «*Mea Culpa*» sur RTL. Elle a créé l'événement en obtenant des hommes politiques qu'ils abandonnent la langue de bois.

François Furet est le premier lauréat du grand prix Montblanc de la Bibliothèque nationale pour l'ensemble de son œuvre.

Jean-Pierre Elkabbach a gagné son pari : en prenant deux invités au lieu d'un chaque matin, il a fait d'Europe 1 un rendez-vous obligatoire de l'information.

Jean-Pierre Elkabbach

RPR : montée des « orthodoxes »

La composition du bureau politique provisoire du RPR, qui se réunit toutes les deux semaines depuis un mois, traduit un retour en force des « orthodoxes » au sein du mouvement gaulliste. Réduite à dix membres, cette instance ne comprend qu'un seul «*renovateur*», Philippe Séguin, qui met ainsi un terme à une longue bouderie. Noir, Carignon et les proches de Juppé, qui formaient la majorité du défunt comité d'orientation politique, ont été écartés. Pasqua et Pons peuvent en revanche compter sur le soutien de Kaspereit, Romani et Josselin de Rohan. La composition de ce bureau politique scelle l'armistice signé entre Chirac et Pasqua, après les escarmouches des mois derniers.

Pasqua pose ses conditions

Autre signe de l'emprise croissante de Charles Pasqua sur le RPR : Alain Juppé assure que les gaullistes refuseront de participer à l'élaboration d'une plate-forme de gouvernement commune à toute l'opposition tant que l'UDF récusera le système des primaires pour la présidentielle. Pasqua a fait de la prise en charge de son idée de primaires par la direction du RPR la condition de sa rentrée dans le rang.

Fausse factures : avant Noël

Pierre Culié, le juge d'instruction chargé de l'affaire des fausses factures de la SAE, devrait rendre ses conclusions au parquet aux alentours du 20 décembre. Il pourrait ensuite être nommé, au début de l'année prochaine, premier président de la cour d'appel d'Aix-en-Provence ou de Versailles.

Non aux réfugiés de l'Est

Depuis un mois, la France n'accorde plus le droit d'asile politique aux Hongrois, leur pays étant devenu démocratique. La même règle pourrait bientôt s'appliquer aux Polonais et aux Allemands de l'Est.

Théo Klein sermonne Rabbini

A la demande de Mgr Decourtray, Théo Klein vient d'écrire à Itzhak Rabbini pour intercéder en faveur des habitants d'une commune palestinienne proche de Jérusalem. A 80 % chrétiens, les habitants de Beit Sahour observent une grève des impôts. Reprochant au ministre israélien de la Défense de «*s'enfermer dans la répression*», l'ancien président du CRIF écrit notamment : «*Où est le respect de l'homme dans son identité et sa dignité ? N'est-ce pas notre dignité qui se perd dans de vains combats où nous semons la mort sans capacité de comprendre l'autre et de surmonter nos réflexes de pouvoir ?* »

nes ● Charles Aznavour est inquiet : les nanitaires l'ont prévenu qu'une partie des sommes le tremblement de terre en Arménie avait servi
nes ● Bernard Tapie assure qu'il introduira les clubs de football pourront devenir des
es ● André Santini, ex-ministre délégué à la Giscard, pour se concilier Méhaignerie et
népécide des petites formations de l'UDF. ●

Jean-Pierre Chevènement va laisser une activité militaire à Barcelonnette : les chasseurs alpins vont être remplacés par un centre d'entraînement de commandos ● Le staff rocardien qui se réunit tous les jeudis matin boulevard Saint-Germain procède à des auditions de ministres : Jacques Chérèque a ouvert le bal. ● C'est Antoine Riboud qui a proposé à Rostropovitch de l'emmener à Berlin. Le violoncelliste a donc fait le voyage dans l'avion personnel du patron de BSN pour jouer devant le Mur.

ALL

LA

JO

ET

PE

Les envois du « Nouvel Observateur » ont été envoyés ces jours.

afrique la face de l'Europe.

Choses v et les pro grande o des nouv

Par Jean Thierry

François Jean-Cla

Jacques Jean-Pa

François Guy Sib

אל:

רפי ג' זיר

התאריך
20-11-89

מאת:

י' ס' ג'

תיק מס'

הנדון:

קס הסטרה - אינולפה

סימובין:

(ס' ג' ס' ג')

יש חשד - כזה שפאנרק הכריז

אנ דומה לו יצא בח'מ' סגן הלר

אנ בח'מ' הלספ.

אנא טפאל

י' ס' ג'

ב' צ'

נא בח'מ' ג'

ה' ס'

351

725W

השגריר/לונדון
השגריר/פאריס
השגריר/ג'נבה
השגריר/בריסל
השגריר/בון
השגריר/רוסא
הלל מר, מנצח

כנס הסברה - אירופה
בהמשך למברק מנהל הסברה חוז'ם 11,13471

על מנת לשפר פעולת ההסברה שלנו באירופה ולעודד שיתופם של גורמים מקומיים בפעולתנו אנו שוקלים שיתופם של מספר אישים בולטים ובעלי מעמד בכנס. המדובר באישים כמו תא-קליין, מרנר, צ'יין ואישיות בולטת מהקהילה היהודית בבריסל.

נודה על בדיקה ראשונית עם האישים הנ"ל אם יהיו מוכנים להופיע בפני הכנס ולהרצות בפני המשתתפים. ס/שה"ח יפגש עם האורחים באותה הזדמנות. כמו כן נודה על הצעת נוספות באותו ביוון. נקדיש לנושא את ה-19 לחודש בשעות הצהרים וזאת על מנת לאפשר לאישים הנ"ל להגיע בנוחות לכינוס.

זשור סא שר התוע
20 בנובמבר 1989

1989 7月11日 20

(2) 2027/12, 2028/12, 2029/12, 2030/12, 2031/12

ה'תשנ"ה / 15/5/95

[illegible]

חצ
כתיבה - אופנה

נקודות לסמינר השגרירים האירופאים

א. המצב המדיני

*** נסיגת המעצמות הגדולות

*** מעבר מעולם דו-קוטבי לרב-מוקדי

*** תחרות כלכלית ומדינית במקום צבאית

*** עליית הכוחות באירופה:

1. הקהילה (שאו"ל גם תתרחב): לא רק כוח כלכלי אלא גם פוליטי

2. גרמניה (או"ל מאוחדת) ומרכז אירופה (הונגריה, צ'כוסלובקיה,

אוסטריה)

3. איחודים אזוריים משניים: סקנדינביה, מזא"ר, הים התיכון.

ב. דרכי פעולה

*** העתקת דגמי הפעולה מארה"ב

*** יצירת מוקדי תמיכה חוץ-ממשלתיים: פרלמנטים, יהודים, תקשורת, אירגונים

פוליטיים.

*** פעולת לובי מסודרת: חקיקה, מחקר, שכנוע, פעולה ציבורית-פוליטית.

*** מערכת מסודרת של הפקת חומר והפצתו בערוצי תקשורת שונים.

*** הבאת משלחות לארץ: פרלמנטים, עיתונאים, פעילים ציבוריים.

*** תפקיד הדיפלומט בהסברה - ההגדרה המחודשת (תקשורת).

*** הפניית משאבים לדור צעיר - פעילות בקמפוסים.

~~Handwritten scribbles and marks, possibly including the word "Ring" and other illegible characters.~~

Line

יוצא

בלמס

חוזם: 11,4924

אל: פריס/211, האג/107, בריסל/118, גנובה/102, ציריך/41

מ:- המשרד, תא: 071189, זח: 1323, דח: ר, סג: בל

תח: ג: הסברה

נד: ג

בלמס/רגיל

אל: פאריס, האג, בריסל, ג'נובה - השגרירים
ציריך/הקונכ'ל**כנס הסברה: אירופה**

1. בדיון מוקדם שנערך אצל סגן שר החוץ הוחלט על קיום כנס לממונים על הסברה ועיתונות מנציגויותינו באירופה. הכנס יערך באמצע דצמבר בראשותו של ס/שה'ח.

2. לפני שנחליט על מקום הכנס אנו מבקשים לדעת האם ניתן לארגן מגורמים מתאימים בקהילה היהודית או אצל ידידים מקום מתאים למשך שלושה ימים שיהווה אכסניה לבאי הכנס וזאת על מנת לחסוך את הוצאות הלינה וחדרי ההרצאות.

3. נמסר לנו כי בעבר נעשה כבר הדבר בהצלחה רבה באחד מכנסי ההסברה. מדובר בנוכחות של כ-30 נפש.

4. נודה על תשובתכם.

מנהל הסברה - מנהל מע'ת

סא

מא

תפ: שהח, סשהח, מנכל, ממנכל, איר, איר, רביב, מעת, הסברה

11.11.98

11.11.98

11.11.98, 11.11.98
11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98
11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98
11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98
11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98

11.11.98

11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98
11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98

11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98

11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98
11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98
11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98

11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98
11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98
11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98
11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98

11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98
11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98

11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98

11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98

11.11.98

11.11.98

11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98, 11.11.98